

၂၀၁၅ ခုနှစ် အမျိုးသား စာပေဆု (သုတပဒေသာ-အသုံးချသိပ္ပံ) ဆုရစာအုပ်

နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်
 ရင်သွေးတို့အရွယ်သာဘာဝအလိုက်
 ပြုစုပျိုးထောင်ရေး
 (ဒုတိယအကြိမ်)

ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး
 ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဟန်

ဤစာအုပ်တွင် အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားအလိုက် ရင်သွေးတို့၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့အပေါ် မူတည်၍ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည့် အမူအကျင့် စရိုက်များနှင့် ထိုဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖြစ်ရပ်များကို မိဘများ အနေဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းအပ်သည်ကို ကဏ္ဍသုံးပိုင်းခွဲလျက် ဆွေးနွေးတင်ပြထားပါသည်။

ပထမကဏ္ဍတွင် အသက်နှစ်နှစ်မှ ငါးနှစ်အရွယ်အတွင်း တွေ့မြင်ရမည့် ရင်သွေးငယ်၏ စိတ်ခံစားချက်ကို အဓိက ဖော်ပြထားသည်။ ထိုအရွယ်များတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် စကားထစ်ခြင်း၊ လွန်စွာ ကြောက်ခြင်းတို့ကို မည်သို့ ဖြေရှင်းသင့်ကြောင်း တင်ပြထားသည်။ အတုယူလွယ်သည့်အရွယ်ဖြစ်၍ လူကြီးများအနေဖြင့် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အပြုအမူများ ဆင်ခြင်သင့်ပုံတို့ကို သတိပေးထားသည်။

ဒုတိယကဏ္ဍတွင် အသက်ခြောက်နှစ်မှ ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်အတွင်း တွေ့ကြုံရမည့် အမူအကျင့် သဘာဝတို့ကို တင်ပြလျက် မည်သို့ သွန်သင်ကိုင်တွယ်သင့်ကြောင်း၊ ဤအရွယ်တွင် ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်သော ဝါသနာတချို့ကို ဖော်ပြပြီး မည်သို့ လမ်းကြောင်းပေးသင့်သည်ကို ရေးသားထားသည်။ ထို့ပြင် ရံဖန်ရံခါ အပေါင်းအသင်းများကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ မိဘ၏ မမှန်ကန်သော ဆိုဆုံးမမှုကြောင့် သော်လည်းကောင်း မလိုလားအပ်သော အမူအကျင့်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်ကိုလည်း အသိပေးထားသည်။

တတိယကဏ္ဍတွင် လူပျိုအပျိုဖော်ဝင် အရွယ်တို့၏ ရုပ်ပိုင်းနှင့် စိတ်ပိုင်းဖွံ့ဖြိုးပြောင်းလဲချက်များကို အသိပေးထားသည်။ အရွယ်၏ဖွံ့ဖြိုးမှုအရ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်ရာ ထိုခံစားချက်များကို နားလည်ခြင်းဖြင့် လိုအပ်သလို သွန်သင်လမ်းကြောင်းပေးရန် အသိပေးထားသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ရင်သွေးငယ်ဘဝမှ လူပျိုအပျိုဖော်ဝင်ချိန်တိုင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ရုပ်ပိုင်းနှင့် စိတ်ပိုင်းသဘာဝများကို ဖော်ပြအသိပေးလျက် မိဘများအနေဖြင့် မည်သို့ ပြုမူ သွန်သင်လမ်းပြနိုင်ပုံကို ဗဟုသုတပေးခြင်းဖြင့် ရင်သွေးငယ်တို့ ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကောင်းမွန်သော သားကောင်းရတနာများ ဖြစ်စေနိုင်သည့် အကျိုးပြုစာအုပ် ဖြစ်၍ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသား စာပေဆု သုတပဒေသာ (အသုံးချသိပ္ပံ)အတွက် တညီတညွတ်တည်း ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် အမျိုးသား စာပေဆု (သုတပဒေသာ-အသုံးချသိပ္ပံ) ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ငယ်၏သဘောထားမှတ်ချက်

□ ကလေးတစ်ဦးအနေဖြင့် ဘဝပေးအသိများကို သူ၏ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိနားလည်အောင် ကြိုးစားရင်း ဖွံ့ဖြိုးလာရပေသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်ကန်သည့် အတွေးအခေါ် သူ့တွင် ရှိနေအောင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် လူကြီးမိဘများက လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ ကလေးအနေဖြင့် သူ့အရွယ်၏ အသိဉာဏ်နှင့်သူ မှန်းဆ၍ ရမ်းထင်ချင်သလို ထင်လိုက်သည့် အတွေးအခေါ်မျိုးနှင့် သူ ကြီးပြင်းသွားရလျှင် သူ၏ ဘဝပေးအသိ တို့သည်လည်း မှန်မှန်ကန်ကန် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်ပေတော့မည်။

ကလေးနှင့် ဘဝပေးအသိ မှ

□ တစ်ချိန်က လူကြီးများ ပြောဆို ဆုံးမသည်ကို နာခံခဲ့သော ကလေးငယ်သည် ယခုအရွယ် (ခြောက်နှစ်မှ ၁၂ နှစ်) တွင် အတတ်ကြံ့သကဲ့သို့ အမူအကျင့်စရိုက်တို့သည် ယခင်ကနှင့် မတူနိုင်လောက်အောင်ကို ရှိလာနေပေပြီ။ အပြောအဆို အနေအထိုင်မှ စ၍ အသက် ပိုကြီးလာသည်နှင့်အမျှ လူကြီး မျက်စိစပါးမွေးစူးစရာချည်းသာ ဖြစ်လာတော့သည်။ အမှန်တကယ်မှာ အရွယ်၏ သဘာဝအရ အမှန်တရားများကို တစ်ဆင့်ခံ လက်မခံလိုတော့ဘဲ သူတို့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးမှ လက်ခံလိုသည့် အမူအရာများ ဖြစ်သည်ကို မိဘများ နားလည် သဘောပေါက်စေချင်ပါသည်။

ပြင်ပလောကကို ခြေစမ်းချင်သည့်အရွယ် မှ

□ ချောမော့၍ မူကြိုသို့ မှန်မှန် တက်စေရင်းက သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆော့ကစားကြရင်း ကျောင်း၌ တဖြည်းဖြည်း ပျော်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျောင်း၌ မသိမသာ ဆော့ကစားရင်းနှင့် ပညာ ဗဟုသုတများ ရလာနိုင်သလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလည်း တိုးတက်လာနိုင်သည်ကို တွေ့ကြရမည်။ မိဘများဘက်မှ ကျောင်းကို တက်ချင်အောင် ချောမော့ရင်း ကျောင်းသို့ မှန်မှန်ပို့ခြင်းအားဖြင့် ကလေးကိုလည်း နောင် မလုပ်လိုသည့်အရာများ ရှိပါသော်လည်း တာဝန်နှင့် ဝတ္တရား အရ လုပ်ရသည်များ ရှိလာပါက နောက်မဆုတ်ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် သတ္တိများကို ပျိုးထောင်ပေးရာကျပါသည်။

သုံး-လေးနှစ် အရွယ်နှင့် မူကြို မှ

□ ပျိုဖော်စင်သည် ဆိုသည့်အရွယ်တွင် ပထမဦးစွာ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးလာသလို အခြား ပြောင်းလဲချက်လေးများကိုလည်း စတင်ထိတွေ့လာကြရပေသည်။ ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် ပျိုဖော်စင်သည့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ထိုသို့သော လျင်မြန်သည့် ထွားကျိုင်း ဖွံ့ဖြိုးမှုများကို တွေ့ရပေမည်။ အရွယ်ရောက်ပြီဟု ဆိုရန်မှာ မိန်းကလေးများတွင် ရာသီသွေး စပေါ်သည့်လမှ စ၍ အရွယ်ရောက်သည်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း ယောက်ျားကလေးများတွင်မူ ထိုသို့ တိတိပပ အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မျိုး ရှိသည်ကို မတွေ့နိုင်ပါပေ။

ပျိုဖော်စင်၍ အရွယ်ရောက်ခြင်း မှ

□ မှန်ကန်သည့် လိင်အသိပညာ၊ လိင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတမျိုးကို ပေးဖို့ရန် ပျိုဖော်စင်အရွယ်ထိ ရောက်အောင် မစောင့်ဘဲ ဖြစ်နိုင်လျှင် လိင်ကွဲပြားခြားနားမှုကို သိပြီးနေသည့် အသက် လေး-ငါးနှစ် အရွယ်လောက်မှ စ၍ သူတို့ နားလည်နိုင်မည့် စကားလုံးများနှင့် နားယဉ်အောင် တစ်စတစ်စ ပြောပြထားနိုင်လျှင် ပို၍ အဆင်ပြေတတ်ပေမည်။ အသက် သုံးနှစ်အရွယ်လောက်တွင် ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေး လိင် ကွဲပြားခြားနားမှု၊ လိင်အလိုက် ခန္ဓာကိုယ်၏ ထူးခြားချက်များ ရှိကြောင်းကို စတင်၍ နားလည်နေလောက်ပေပြီ။

ပျိုဖော်စင်အရွယ်နှင့် လိင်ပညာပေး ဆွေးနွေးချက် မှ

နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်
ရင်သွေးတို့အရွယ်သဘာဝအလိုက်
ပြုစုပျိုးထောင်ရေး
ဒုတိယအကြိမ်

ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး
ဒေါက်တာခင်မျိုးဟန်

WISDOM HOUSE

☎ ၀၉-၂၅၄၁-၄၈၅၆၊ ၀၁-၅၄၅၀၃၆၊ ၀၉-၄၃၀-၄၁၈၅၇။
Wisdom House Publishing Facebook Page ကို
@wisdomhousepublishing ဖြင့် ရှာဖွေကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။
<https://www.facebook.com/wisdomhousepublishing/>

ပထမအကြိမ်
ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်ရေး
ထုတ်ဝေသူ

နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်။

ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်။

၅၀၀

ဦးမောင်မောင်

Wisdom House စာအုပ်တိုက် (မြ-၀၀၄၇၁)

အခန်း (၂၀၄)၊ တိုက် (၈၇၅-၈၇၆)၊

လက်ဝဲမင်းဒင်လမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလော်မြင့်ဝင်း

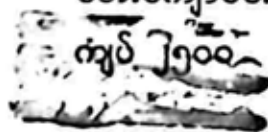
ကာလာဇုန်ပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၀၁၄၂)

၁၈၄၊ ၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းနှင့်
အတွင်းအပြင်အဆင်
တည်းဖြတ်
တန်ဖိုး

Wisdom House Team

အေးကျော်မင်း

ခင်မျိုးဟန်၊ ဒေါက်တာ (ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး)

နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ် ရင်သွေးတို့ အရွယ်သဘာဝအလိုက် ပြုစုပျိုး
ထောင်ရေး/ဒေါက်တာခင်မျိုးဟန် (ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး) - ရန်ကုန်၊

Wisdom House စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၉။

၁၈၂ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်ရင်သွေးတို့ အရွယ်သဘာဝအလိုက် ပြုစု
ပျိုးထောင်ရေး (ဒုတိယအကြိမ်)

ဒေါက်တာခင်မျိုးဟန်

အဖ ဦးသိန်းဟန် (ဆရာဇော်ဂျီ) နှင့် အမိ ဒေါ်စောရင် (ကြီးကြီးစော) တို့မှ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ စံရိပ်ငြိမ်အိမ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ အလံပြဘုရားလမ်းပေါ်ရှိ မက်သဒစ် အင်္ဂလိပ် အထက်တန်း ကျောင်း (ယခု ဒဂုံ အထက ၁) မှ ၁၀ တန်းကို ၁၉၅၉ ခုနှစ် မတ်လတွင်အောင်မြင် ခဲ့သည်။ ရန်ကင်းကောလိပ်နှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့မှ ဥပစာသိပ္ပံ အပိုင်း (က)နှင့် (ခ) အတန်းများကို အဆင့်ဆင့် အောင်မြင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဆေးသိပ္ပံ ပညာ ဌာန (လမ်းမတော်) သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ၎င်း ဆေးသိပ္ပံပညာဌာနမှ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် အမ်ဘီဘီအက်စ် (ရန်ကုန်) ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် အလုပ်သင် ဆရာဝန်အဖြစ် တစ်နှစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် ဖျာပုံ ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် ပြောင်း ရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် ကလေးဆေးရုံကြီး၊ ရန်ကုန် ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ၏ ကလေးကျန်းမာပညာဌာနသို့ နည်းပြဆရာမအဖြစ်နှင့် ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့လာ ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကိုလံဘိုစီမံကိန်း ပညာတော်သင်အဖြစ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ သို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် D.C.H (Diploma in Child Health) ဘွဲ့ကို Royal College of Physicians and Surgeons, Glasgow မှ ရခဲ့သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရန်ကုန် ကလေးဆေးရုံကြီး၌ ကုသ ရေးနှင့် သင်ကြားရေးအပိုင်းတို့တွင် ဆက်လက်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ပုသိမ်သို့ ပြောင်းသည့် ကာလအထိ ဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီတိုင်း ပုသိမ်မြို့ တိုင်းဆေးရုံကြီးတွင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်မှ စ၍ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလတွင် ရန်ကုန်ကလေး ဆေးရုံကြီးသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ခြင်းခံရသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ရာထူးတိုးမြှင့်၍ ပြောင်းရွှေ့ရန် အခြေအနေ ဖြစ်လာရာ အသက်ကြီးလာပြီ ဖြစ်သော မိခင်ကြီးအား ငဲ့ညှာစိတ်ဖြင့် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်းကို ငြင်းပယ်၍ အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ခွင့်ကိုသာ တောင်းခံခဲ့သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် တင်ခဲ့သော နုတ်ထွက်ခွင့်မှာ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင်မှ ရသဖြင့် အမှုထမ်းဘဝ၌ ၂၆ နှစ်ကျော်ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး အနားယူခဲ့သည်။ အမှုထမ်းသက် ၂၆ နှစ်တွင် ဖျာပုံပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် အမှုထမ်းခဲ့သော နှစ်နှစ်မှ လွဲလျှင် ကျန် ၂၄ နှစ်မှာ ကလေးကျန်းမာရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော တာဝန်များကိုသာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

အမှုထမ်းဘဝမှ အနားယူပြီး ညနေပိုင်း ဆေးခန်းထိုင်သည်မှလွဲ၍ အခြားအလုပ်များကို မလုပ်ဘဲ ကလေးကျန်းမာရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော ကျန်းမာရေး ပညာပေးဆောင်းပါးများကိုသာ လုံ့မလေး မဂ္ဂဇင်း၌ ‘သန်စွမ်းစေလို သားသားမီးမီးတို့ကို’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် လစဉ် ရေးသားခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအထိ ဖြစ်သည်။ ‘သားသားမီးမီးတို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းဖို့’၊ ‘သားသားမီးမီးတို့ ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများ’ (၁) နှင့် (၂)၊ ‘သားသားမီးမီးတို့ ဖြစ်တတ်သော ရောဂါလက္ခဏာများ’၊ ‘သားသားမီးမီးတို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာဖွံ့ဖြိုးရေး’နှင့် ‘နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ် ရင်သွေးတို့ အရွယ်သဘာဝအလိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ရေး’ ဟူသည့် ကလေး ကျန်းမာရေး စာအုပ်တို့ကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ် ရင်သွေးတို့ အရွယ်သဘာဝအလိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ရေး စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု (သုတပဒေသာ- အသုံးချသိပ္ပံ) ဆု ရရှိခဲ့သည်။

မာတိကာ

□ စာရေးသူ၏ အမှာစာ	က
အသက် နှစ်နှစ်မှ သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်တို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရေး	
၁။ အတုယူအတတ်သင်သည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်	၃
၂။ ဆန့်ကျင်လိုသည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်	၇
၃။ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တို့၏ စိတ်ဒုက္ခ	၁၁
၄။ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ် စကားထစ်တတ်မှု	၁၇
၅။ အတွယ်အတာနှင့် အစွဲအလမ်း	၂၁
၆။ ကလေးနှင့် ဘဝပေးအသိ	၂၉
၇။ စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာ	၃၃
၈။ အသက် သုံး-လေးနှစ် အရွယ်နှင့် ကြောက်စိတ်	၃၇
၉။ အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ်နှင့် လွန်ကဲသည့်ကြောက်စိတ်များ	၄၃
၁၀။ သုံး-လေးနှစ် အရွယ်နှင့် မူကြို	၄၉
အသက် ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်တို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရေး	
၁။ ပြင်ပလောကကို ခြေစမ်းချင်သည့်အရွယ်	၅၉
၂။ ခြေစမ်းလိုသည့်အရွယ် အဆင်ပြေစွာ ရပ်တည်နိုင်ရေး	၆၅
၃။ ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်နှင့် ကိုယ်ပိုင် ထိန်းချုပ်စွမ်းအား	၇၁
၄။ ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်နှင့် စိတ်တင်းကျပ်မှုများ	၇၅
၅။ ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်နှင့် ကိုယ်နေဟန်ထား	၈၁
၆။ ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်နှင့် လိုအပ်သည့် ကန့်သတ်ချက်များ	၈၅
၇။ ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်နှင့် မလိုလားအပ်သည့်အမူအကျင့်များ	၈၉

ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

၁။ ပျိုဖော်ဝင်၍ အရွယ်ရောက်ခြင်း	၉၉
၂။ အရွယ်ရောက်ခြင်းနှင့် အသားအရေ ပြဿနာ	၁၀၉
၃။ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တို့၏ ပုံရိပ်ဖော်ဆောင်ခြင်း	၁၁၃
၄။ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တို့၏ စိတ်ဒွိဟများ	၁၁၉
၅။ ပျိုဖော်ဝင်သည့်အရွယ်နှင့် ပြောင်းလဲလာသော စိတ်ခံစားချက်များ	၁၂၃
၆။ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် လမ်းညွှန်မှုများ	၁၂၉
၇။ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်နှင့် လိင်သဘောထား	၁၃၇
၈။ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်နှင့် လိင်ပညာပေး ဆွေးနွေးချက်	၁၄၅
၉။ ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မှု	၁၄၉

စာရေးသူ၏အမှာစာ

စာရေးသူအနေနှင့် ရင်သွေးငယ်ကလေးတို့၏ ရောဂါများ အကြောင်း၊ သိသင့်သိထိုက်သော ရင်သွေးငယ်တို့၏ ဖြစ်စဉ်များအပေါ် မှီငြမ်း၍ ကိုယ်စိတ် နှစ်ဖြာ ကျန်းမာဖွံ့ဖြိုးရေး အကြောင်းတို့ကို အလျင်းသင့်သလို တင်ဆက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤစာအုပ်တွင် အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားနှင့်လိုက်၍ ရင်သွေးတို့၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့အပေါ် တည်မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည့် အမူအကျင့် စရိုက်များအကြောင်းနှင့် ထိုဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖြစ်ရပ်များကို မိဘများအနေဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းအပ်သည်ကို ဆွေးနွေး တင်ပြထားပါသည်။

ပထမကဏ္ဍတွင် အသက် နှစ်နှစ်အရွယ်မှ ငါးနှစ်အရွယ် အတွင်း မိဘများ တွေ့မြင်ခံစားရမည့် ရင်သွေးကလေးများ၏ စိတ်ခံစားချက်ကို အဓိကထား၍ ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုအရွယ်များအတွင်း ပေါ်ပေါက်နိုင်သည့် 'စကားထစ်ခြင်း၊ လွန်ကဲသည့် ကြောက်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်ခြင်း'တို့ ရှိရာ မိဘများ

mgyoe.com

အနေနှင့် ထိုအကြောင်းအရာများကို မည်သို့ ဖြေရှင်းအပ်သည်ကို တင်ပြထားပါသည်။

အတုယူလွယ်တတ်သည့် ဤနှစ်နှစ်ကျော် အရွယ်ကလေးများ ရှေ့တွင် လူကြီးများအနေနှင့် အနေအထိုင် အပြောအဆိုများ မဆင်ခြင်မိလျှင် ရင်သွေးငယ်တို့၌ ရောင်ပြန်ဟပ်နိုင်သည့် အကြောင်းများကိုလည်း ရေးပြထားသည့်အပြင် မူကြိုကျောင်းထားရမည့်အရွယ်တွင် ကလေးငယ်အနေနှင့် မည်သို့ အကျိုးများ ခံစားလာရမည်ကို မိဘတို့အား သိစေထားပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရင်သွေးငယ် ထိုမူကြိုကျောင်းတွင် အဆင်ပြေပြေဖြစ်စေရန် မိဘနှင့် ဆရာ မည်သို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သင့်သည်ကိုလည်း ဆွေးနွေးတင်ပြထားခဲ့သည်။

ဒုတိယအပိုင်း ဖြစ်သည့် ၆ နှစ်မှ ၁၂ နှစ်အရွယ်အတွင်း တွေ့ကြုံရမည့် သူတို့၏သဘာဝနှင့် အမူအကျင့်တို့ကို မိဘများ နားလည်သဘောပေါက်ထားခဲ့လျှင် ကလေးနှင့် မိဘများ အကြား လွဲမှားမှုများ နည်းပါးနိုင်မည့် အကြောင်းအရာများကို ရှင်းပြထားပေသည်။

ထိုခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ်တို့ ကိုယ်ပိုင်ထိန်းချုပ်စွမ်းအားကို မည်သို့ မည်ပုံ ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် ပုံဖော်တတ်လာကြသည်ကို 'ခြောက်နှစ်အရွယ်နှင့် ကိုယ်ပိုင်ထိန်းချုပ်စွမ်းအား' ဆောင်းပါးတွင် ဖတ်ရှုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းဆောင်းပါးတွင် ထိုအရွယ်တို့၏ ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်သော ဝါသနာတချို့ကိုပါ ဖော်ပြထားပြီး လူကြီးများအနေနှင့် ကလေး၏ ကောင်းသော အကျင့်များကို ပို၍ လုပ်ဆောင်လာချင်စေရန် မည်သို့ လမ်းကြောင်းပေးသင့်သည်ကိုလည်း ရေးသားထားခဲ့ပါသည်။

ထိုအရွယ်များအတွင်း စိတ်တင်းကျပ်မှုများ ရလာသည့်အခါ မည်သို့သော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖောက်ပြန်မှုများ ပေါ်နိုင်ကြောင်းကို ဖော်ပြထားသလို ရံဖန်ရံခါ အပေါင်းအသင်းများ ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မိဘ၏ မမှန်ကန်သော ဆိုဆုံးမမှုတို့ကြောင့်သော်လည်းကောင်း မလိုလားအပ်သည့် အမူအကျင့်များ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ကိုလည်း သိစေအပ်သည်။ ထို

အကျင့်များကို မိဘတို့အနေနှင့် ချောချောမော့မော့နှင့် စိတ်
ရှည်ရှည်ထား၍ ပြုပြင်ပေးသွားလျှင် အဆင်ပြေသွားနိုင်
ပေသည်။

နောက်ဆုံးကဏ္ဍ ဖြစ်သည့် ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တို့၏
သဘာဝကို ဖော်ပြရာတွင် မိဘများ သဘောပေါက် နားလည်
ထားအပ်သည့် ထိုအရွယ်၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုး ပြောင်း
လဲချက်များအပြင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးပြောင်းလဲချက်များ
ကိုပါ သေသေချာချာ ဖော်ပြထားပါသည်။

အရွယ်၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုအရ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်
မှုများ ရှိလာကြ၍ မိဘနှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြရဖို့ ပိုများ
လာပေမည်။ သူတို့၏ စိတ်ခံစားချက်များကို နားလည်သဘော
ပေါက်ထားလျှင် သူတို့အား လမ်းမှန်သို့ ရောက်ရန် ညွှန်ကြား
မှုများ ပေးနိုင်လာမှာ ဖြစ်ပေမည်။ အခြေအနေ အချိန်အခါ
ကိုလိုက်၍ အလျှော့ပေးတန်ပေး၊ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ပေးတန်ပေး
၍ ဆက်ဆံနိုင်လျှင် မိဘနှင့် သားသမီးအကြား ဆက်ဆံရေး
အခက်အခဲ နည်းပါးသွားနိုင်သည်။ သူတို့အား ဆုံးဖြတ်ခွင့်
ပေးပြီးလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးအပြစ်ကိုလည်း သူတို့အား
တာဝန်ယူ၍ ခံစားစံစားစေအပ်သည်။ သို့မှသာ နောင် လူကြီး
ဘဝတွင် သူတို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး မလုပ်ဘဲ
စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်တတ်နေပါလိမ့်မည်။

ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်တို့တွင် အရေးကြီးလာပြီ ဖြစ်သည့်
ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ၊ လိင်ကိစ္စတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် သူတို့၏
စိတ်ခံစားချက်များကို မိဘများ နားလည်သဘောပေါက်စေရန်
ရှင်းလင်းပြထားသလို ထိုအရွယ်တို့တွင် တွေ့ကြုံရနိုင်သော
မလိုလားအပ်သည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကိစ္စများကိုပါ ရှောင်ရှား
နိုင်ရန် မည်သို့မည်ပုံ ထိန်းကျောင်း သတိပေးသင့်သည်ကို
လည်း ရေးသား တင်ဆက်ထားပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အရွယ်အလိုက် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးပြောင်းလဲမှုများကို မိဘ
များ ကြိုတင် သိရှိထားပြီး ရင်သွေးတို့အပေါ် ငယ်စဉ်မှ စ၍

ရင်သွေးတို့အရွယ်သဘာဝအလိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

ပျိုဖော်ဝင်အရွယ်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ ဖေးမ ထိန်း
ကျောင်း ပျိုးထောင်ပေးနိုင်မည် ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်အတွက်
တန်ဖိုးရှိသော မျိုးဆက်သစ်ကလေးများ ဖြစ်လာနိုင်သည့်
အတွက် စာရေးသူအနေနှင့် ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်ရမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ခင်မျိုးဟန်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်။

အသက်နှစ်နှစ်မှ သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်တို့ကို
ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

အသက် နှစ်နှစ်မှ သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်တို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

၁။ အတုယူ အတတ်သင်သည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်	၃
၂။ ဆန့်ကျင်လိုသည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်	၇
၃။ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တို့၏ စိတ်ဒုက္ခ	၁၁
၄။ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ် စကားထစ်တတ်မှု	၁၇
၅။ အတွယ်အတာနှင့် အစွဲအလမ်း	၂၁
၆။ ကလေးနှင့် ဘဝပေးအသိ	၂၉
၇။ စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာ	၃၃
၈။ အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ်နှင့် ကြောက်စိတ်	၃၇
၉။ အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ်နှင့်လွန်ကဲသည့်ကြောက်စိတ်များ	၄၃
၁၀။ သုံး-လေးနှစ် အရွယ်နှင့် မူကြို	၄၉

အတုယူအတတ်သင်တတ်သည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်

ကလေးတို့ ပြုစုပျိုးထောင်ရေးတွင် ကလေးငယ်၏ အသက်အပိုင်း အခြားအလိုက် သဘာဝဖြစ်စဉ်များကို သိနားလည်ထားလျှင် ပို၍ ပြုစုပျိုးထောင်ရသည်မှာ လွယ်ကူနိုင်ပေသည်။ ဤအချက်ကို ယခင်ယခင် ဆောင်းပါးများတွင်လည်း အလျဉ်းသင့်သလို တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးတွင် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်တို့၏ သဘာဝ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည့် ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်သည့် အတုယူ၍ တစ်နည်းဆိုရသော် အတုခိုး၍ အတတ် သင်ယူတတ်သည့် အလေ့အကျင့်အကြောင်း ကလေးများကို တင်ပြချင်ပါသည်။

မိဘတို့အနေဖြင့် ရင်သွေးတို့ကို လေ့လာချိန် မရှိ၍ မသိလျှင်သာ နေရမည်။ ရင်သွေးငယ်ကလေးတို့ မသိမသာနှင့် မိဘများ လုပ်ကိုင်သည့် အမှုအရာ၊ ပြောဆိုသည့် အပြောအဆိုများကို အတုယူ၍ လိုက်လုပ်တတ်၊ ပြောတတ်နေကြောင်းကို အသက် နှစ်နှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ သိသိသာသာ တွေ့လာရမှာ ဖြစ်ပေသည်။ မိခင်နှင့် အတူ နေရသည့် ကလေးငယ် အနေဖြင့် မိခင်က အိမ်သန့်ရှင်းရေး မှန်မှန် လုပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်လျှင် သူသည်လည်း တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့် မိခင် လှည်းသည့် ပုံစံအတိုင်း လိုက်၍ လှည်းတတ်နေသည်ကို တွေ့ကြရတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် စကား ပြောဆိုမှုတွင် ကြမ်းတမ်းသည့် စကားများ ပြောဆိုတတ်၊ ဆဲရေး တိုင်းထွာတတ်သော မိသားစုအတွင်းဝယ် ကြီးပြင်းလာရသော ကလေးငယ် ဖြစ်ပါကလည်း စကားပြောတတ်လာသည့် နှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ကြမ်းတမ်းသော စကားများကို ကြားဖူးနားဝ ရှိသည့် အတိုင်း လိုက်လံ ပြောဆိုလာတတ်ကြသည်ကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခင်ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြဖူးခဲ့သည့်အတိုင်း စည်းစနစ်တကျ နေထိုင်တတ်သော မိသားစုတွင် အမှိုက်ကို အမှိုက်ပုံးအတွင်းသို့ ထည့်တတ်ပြီး အဝတ်ကို ချွတ်၍ အဝတ်ဟောင်းခြင်းထဲသို့ ထည့်တတ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရမည်။ အထူးသဖြင့် လူကြီးက နှုတ်မှလည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သင်ပြပေးရင်း လုပ်ပြထားလျှင် ကလေးက အတုယူ၍ အတတ်သင်ရ လွယ်ကူပေမည်။ စာမဖတ်တတ်သေးသော်လည်း လူကြီးများ သတင်းစာ၊ စာအုပ် ဖတ်သည့်ပုံမျိုး ရံဖန်ရံခါ အတုယူ၍ အဘိုးအဘွားတို့၏ပုံစံ ကုလားထိုင်၌ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း ဖတ်နေတတ်သည်။ အတုခိုးနေတတ်သည်ကို ချစ်စဖွယ် တွေ့မြင်ကြရတတ်ပြန်သည်။

ထိုအရွယ်ကလေးတို့ကို အညစ်အကြေး စွန့်ရန် အိုး သုံး၍ လေ့ကျင့်ပေးဖို့ ပိုလွယ်ကူနိုင်သလို တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးအတွက် သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ ခြေဆေး၊ လက်ဆေး စသည့် ကိစ္စများအတွက်လည်း သင်ကြားပေးရတာ လွယ်ကူပေတော့မည်။ အပြောအဆို အနေဖြင့်လည်း ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဆက်ဆံ ပြောဆိုတတ်ဖို့ ရှေ့မှ လူကြီးက ဦးဆောင်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြထားလျှင် အလွယ်တကူ အတုခိုး၍ အတတ်သင်တတ်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပေမည်မှာ မလွဲပါပေ။

ထိုအသက်အရွယ်အရ သူစိမ်း (မျက်နှာစိမ်း) နှင့် တွေ့လျှင် ကြောက်ရွံ့တတ်၊ စိုးရိမ်တတ်သည့် အရွယ် ဖြစ်၍ မိဘအား ချွဲနွဲ၍ တွယ်ကပ်နေတတ်ကြသော်လည်း သူတို့ စိတ်ချယုံကြည်မှု ရနိုင်သော တစ်နည်း ဆိုရသော် သူတို့ အားကိုး မှီခို၍ ရနိုင်သည်ဟု အထင်ရှိထားသည့်သူ တစ်ဦးဦး သူတို့နှင့်အတူ ရှိနေလျှင် ထင်သလောက် စိုး

ရိမ်မှု မရှိတော့ဘဲ ရဲဆေးတင်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုမှု ပြောဆိုလာ နိုင်တတ်ပေသည်။ ထိုအရွယ်ကလေးများသည် သူတို့ဘဝတွင် ခြေလှမ်း သစ်များ စတင် ချနိုင်ရန် အတုယူ၍ အတတ်သင်နေကြသည်နှင့် တူလှ ပေသည်။

စိုးရိမ်တတ်မှုနှင့် ကြောက်ရွံ့တတ်မှု ရှိနေသေးသောကြောင့် ပတ် ဝန်းကျင်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့ ယဉ်ပါး ပြီးသား အိမ်သားများနှင့် ခွဲခွာကြရလျှင်သော်လည်းကောင်း သူတို့၏ တိုးတက်မှုလေးများသည် ရပ်တန့်သွားနိုင် သို့မဟုတ် ဆုတ်ယုတ်သွား နိုင်တတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အရွယ်ကလေးများ၏ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော အပြောင်းအလဲများ ရှိလာနိုင်ခဲ့လျှင် သူတို့ကလေးများ၏ အတွင်းစိတ်သဘောကို နားလည်သောအားဖြင့် လူကြီးများက ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်ထားပေးသင့်လှပေသည်။

အသက် နှစ်နှစ် ဆိုသည့် အရွယ်သည် အတုယူတတ်သည့်အရွယ် ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အခြား သူနှင့်ရွယ်တူ ကလေးတစ်ယောက်အား လူ ကြီးများကဲ့သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်ဖို့ အနည်းငယ် ခက်ခဲတတ်သည်ကို တွေ့ကြရစမြဲပင်။ ဘေးချင်း ယှဉ်၍ သူ့ကစားနည်း နှင့်သူ သီးခြားစီ ကစားဖို့ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အတူတွဲ၍ ပေါင်းသင်း ရောနှော ကစားဖို့မူ ခက်ခဲနိုင်ပါသေးသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လူကြီး များကဲ့သို့ မျှဝေနိုင်မှုလည်း မရှိနိုင်သေးကြောင်းကို တွေ့ကြရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အကယ်၍ ကလေးချင်း သင့်သင့်မြတ်မြတ် နီးစပ်စေချင် သည် ဆိုသော် အသက်ငယ်စဉ်ကပင် အတူတူ ကြီးပြင်းဆော့ကစား စေ၍ ယဉ်ပါးနေစေမှ ဖြစ်ပေမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနှစ်နှစ်သားအရွယ်ကလေးတို့သည် အတုမြင် အတတ်သင်သည့် အရွယ်များ ဖြစ်နေကြသည်ကို မိဘများ သိရှိပြီး ဖြစ်နေလျှင် ဆင်ခြင်ဖို့ လိုပေတော့မည်။ သူတို့ကလေးများရှေ့၌ မိဘ များ အနေဖြင့် အနေအထိုင် အပြောအဆိုများကို သတိလက်လွတ် မနေထိုင် မပြောဆိုဘဲ သတိရှိနေဖို့ လိုပေသည်။ သို့မှသာ အတတ်

ရင်သွေးတို့အရွယ်သဘာဝအလိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

သင်ယူနေကြသည့် ထိုနှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးကလေးတို့သည် မကောင်း
သော အပြောအဆို၊ အပြုအမူတို့ကို အတုမယူမိကြမှာ ဖြစ်ပေသည်။

ဆန့်ကျင်လိုသည့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်

မိဘများအနေဖြင့် အိမ်ထောင်စုအတွင်း နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်ကလေးများ ရှိလျှင် သူတို့၏ ဆန့်ကျင်လိုတတ်သည့် သဘောတရားကလေးများကို တွေ့နေကြရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ တွေ့ကြုံရမည်မှာ မိမိ၏ မိသားစုအတွင်းမှာသာ မဟုတ်ဘဲ ထိုအရွယ်ကလေးများ ရှိသော မိသားစုတိုင်းမှာလိုလို အနည်းနှင့် အများ ထိုအရွယ်ကလေးများ၏ ဆန့်ကျင်သည့် သဘာဝကို တွေ့နေကြရမှာ ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တကယ် ဆိုရသော် ကလေးတို့၏ ဆန့်ကျင်တတ်သည့် သဘာဝကလေးများကို အသက် တစ်နှစ်ဝန်းကျင် အရွယ်မှ စတင်၍ ရံဖန်ရံခါ တွေ့နေကြရမှာ ဖြစ်သော်လည်း အသက် နှစ်နှစ်အရွယ် လောက် ရောက်လာသောအခါ ပို၍ သိသာထင်ရှားလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုနှစ်နှစ်အရွယ်လောက် ရောက်လာလျှင် လူတိုင်းကို ဆန့်ကျင်သည့်သဘောကလေး ပြုရမှ ကျေနပ်တတ်ကြသလို သူ့ကိုယ်သူပင် ဆန့်ကျင်ချင်သည့်စိတ် မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မလုပ်ဘူးဟု 'ဘူး'ခဲနေရာမှ ထ၍ လုပ်လိုက်သည့် အခါများ ရှိသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုအရွယ်ကလေးများသည် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို 'ချကြရာမှာ ခက်ကြသလို သူများဆုံးဖြတ်ချက်များကို လက်ခံဖို့ရာလည်း ခက်ခဲတတ်ကြသည်ကို တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ကြ

သည့် ကလေးငယ်များ၌ ပို၍ သိသာထင်ရှားကြပေသည်။ သူ့စိတ်ကြိုက် သူ လုပ်ချင်ရာကို သူ့ပုံစံနှင့် သူ လုပ်လိုသည့် အနေအထားအတိုင်း လုပ်ချင်သည့်သဘောကို သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား ပြတတ်ကြ သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် လူကြီးက ဝင်၍ သူ့အား အပြောင်းအလဲ လုပ်ခိုင်းလျှင် ပိုမကျေမနပ် ဖြစ်ကာ 'ဆန့်ကျင်'ပေတော့မည်။

ကလေးတို့၏ သဘာဝအရ အသက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်တို့သည် သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူတို့ လုပ်ချင်သည့်သဘောများ ရှိတတ်လာကြ သည်။ အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လူကြီးများက ဝင်ပါလျှင် ပို မကြိုက် ဖြစ်ကာ တူးတူးခါးခါး ဆန့်ကျင်ပါတော့မည်။ ထိုသို့ လုပ်ပင် လုပ်ငြားသော်လည်း သူတို့ဘာသာ အမှန် အမှားကို မသိသေးသဖြင့် သူတို့ကိုယ်၌က လွဲ၍ အခြားသူများ ပါသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သလို သူတို့ကိုယ်သူလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေတတ်လေ့ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မိဘက နေရာတိုင်း ဝင်၍ အမိန့်ပေးနေလျှင် ပိုဆိုးသွားနိုင်တတ် သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ 'ဆန့်ကျင်'သည့်သဘော ပို၍ ဆိုးဝါးသွားနိုင်စရာ ရှိပေသည်။ ထိုသို့သော သဘောများသည် အသက် ၆ နှစ်- ၉ နှစ်အရွယ် အပိုင်းအခြားလောက်တွင်လည်း ထပ်မံ တွေ့ကြုံရဦးမည် ဖြစ်သည်။ လူကြီး၏ လမ်းညွှန်မှုကို မလိုချင်ဘဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် လုပ်ချင်လာသည့်သဘောကို ပြပေသည်။

အသက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်များကို ကိုင်တွယ်ရသည်မှာ အခက် အခဲများ ရှိသည်ဟု တချို့က ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ကလေးငယ်၏ စိတ်သဘောသဘာဝကို နားလည်နိုင်လျှင် ထင်သလောက် မခက်ခဲဘဲ ဖြေရှင်းရ လွယ်ကူနိုင်ပါသည်။ မိဘများအနေဖြင့် နားလည်မှု ရှိဖို့တော့ လိုပေမည်။ ကလေးကို မိဘ လုပ်စေချင်သလို ပုံစံမသွင်းမိဖို့ အရေးကြီး ပေသည်။ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ပုံသွင်းလေ ပုံစံ မဝင်ဘဲ ဆန့်ကျင်ခံရလေ ဖြစ်မှာ သေချာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ လုပ် ကိုင်နေသည်ကို ဝင်မရှုပ်ဘဲ ဘေးမှ ဖေးမ ကူညီပေးလျှင် သူတို့လည်း ပျော်ရွှင်၊ ကိုယ်လည်း ဆန့်ကျင်မခံရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပေမည်။ ဥပမာ- သူ့အင်္ကျီသူ ချွတ်ချင်သည် ဆိုလျှင် သူ့ဘာသာ ချွတ်ပါစေ။

သူ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ရသည့်အချိန်လောက်မှ ဝင်ကူပေးဖို့ လိုမည်။ သူ ဝတ်ချင်သည့် အဝတ်ကို သူ့ဘာသာ ရွေးဝတ်ပါစေ။ သူ့အား ကိုယ်က စိတ်ကြိုက် မရွေးပေးမိပါစေနှင့်။ ရေချိုးရင်း ထိုနည်းတူ ဆော့ချင်သည် ဆိုလျှင် အချိန်တစ်ခု သတ်မှတ်၍ ဆော့စေသလို သူ စားသည့် အခါတွင်လည်း သူ့ဘာသာ စားချင်သည်ကို စားချင်သလို စားပါစေ။ သတ်မှတ်ချိန် ကျော်လွန်လျှင် စားနေရာမှ 'ထ'ရမည်ကိုတော့ သူ့အား ကြို၍ အသိပေးထားသင့်သည်။ တကယ်လည်း သတ်မှတ်ချိန် ကျော်လွန်လျှင် ထမင်းစားပွဲမှ ထခိုင်းရပေမည်။ သို့မှသာ နောက်တစ်ခါတွင် အချိန်ကို လိုသည်ထက် ပိုမဖြုန်းတော့ဘဲ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း သူ့ဘာသာသူ စားတတ်လာပါလိမ့်မည်။ မိဘများအနေဖြင့် သတိထားစရာ တစ်ခုမှာ ပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ဖို့ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကလေးကလည်း လူကြီးအား လေးစား၍ ယုံကြည်ပေးလိမ့်မည်။

ထိုအရွယ်ကလေးများကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ အချို့ကိစ္စများတွင် ကလေးအား မဆုံးဖြတ်စေဘဲ အလျဉ်းသင့်သလို လုပ်ရသည်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ဥပမာ- အပြင်သွားရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည့်ကိစ္စမျိုး ရှိလျှင် "လိုက်မလား" ဟု သူ့အား မမေးတော့ဘဲ "မေမေနဲ့အတူ သွားဖို့ အင်္ကျီလဲရအောင်" ဟူ၍ စကားပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အင်္ကျီပါ လဲ၍ သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာဝင်ချိန် ရောက်လျှင် "ပုံပြောကြရအောင်၊ အိပ်ရာဝင်မယ်" ဟု ချော့ချော့မော့မော့နှင့် အိပ်ရာဝင်စေသကဲ့သို့ သော်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ပေးသင့်ပါသည်။ သူ့အား မဆုံးဖြတ်ခိုင်းဘဲ ချော့ချော့မော့မော့ဖြင့် လုပ်ပေးလျှင်လည်း အများအားဖြင့် ဆန့်ကျင်သည့်သဘောကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ပြီးမြောက်နိုင်သည့်သဘော ရှိသည်။

အချို့ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် သူ့အား လုပ်ပေးနေကျ လူကိုသာ လက်ခံနိုင်သည်ကို တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဥပမာ- အမေ လုပ်ပေးသည်ကိုသာ လက်ခံနေကျ ဖြစ်လျှင် အမေ မလုပ်ပေးနိုင်သည့်အခါတွင် သူ ပိုသောင်းကျန်းလာပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အမေ သို့မဟုတ် အဖေ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ လုပ်ပေး၍ ရအောင် ကြိုးစား

ထားရပါမည်။ သို့မှသာ လုပ်ပေးနေကျလူ မဟုတ်သည့်တိုင် သူ လက်ခံ
လာနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အမေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေလေ့ ရှိသော် အဖေ
အား လက်မခံချင် ဖြစ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖခင်က စိတ်မပျက်
ဘဲ ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် သူ့အား ဆက်၍ ချော့ချော့မော့မော့ဖြင့် လုပ်ပေး
လျှင် သူ လက်ခံလာမှာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့မှသာ အမေ မအားသည့်
အခါ သို့မဟုတ် နေမကောင်း ဖြစ်သည့်အခါများတွင် လက်လွဲ လက်
ဖယ်အနေဖြင့် သူ့အား လုပ်ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပြီး သူကလည်း ဆန့်ကျင်
မှာ မဟုတ်တော့ပါပေ။ အထူးသဖြင့် မိသားစုအတွင်း သူ့အောက်
အငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည့် အချိန်မျိုး ဆိုလျှင် ပို၍ အရေး
ကြီးပေသည်။

ဖခင်နှင့် ပြေလည်ပြီးသား ကလေးငယ် ဖြစ်နေလျှင် မိခင် မရှိသည့်
အခါတွင် ပြဿနာ သိပ်မရှိ၊ ကလေးလည်း စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ဘဲ
ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်နေနိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်တစ်ဦးတည်း
သို့မဟုတ် အထိန်းတော် တစ်ဦးတည်း မကိုင်တွယ် မနီးကပ်စေသင့်ဘဲ
ဖခင် သို့မဟုတ် အတူနေ အဒေါ်/အဘွား စသည့် ဆွေမျိုးသားချင်း
များနှင့်လည်း ကလေးအား နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ထားစေသင့်ပါ
သေးသည်။

ထိုအရွယ်ကလေးများ ဖြစ်သော နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ် ရင်သွေး
ငယ်တို့သည် သူတို့၏ သဘောကိုလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မသိကြသေး
သည့်အရွယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် လက်ခံချင်၊ လုပ်ချင်
သည်ကိုပင် ဆန့်ကျင်သည့် သူတို့၏သဘောကလေးများကြောင့် ‘ခေါင်း
ယမ်း၊ ခေါင်းခါ’ နေတတ်သည်ကို မိဘများ နားလည် သဘောပေါက်စေ
ချင်ပါသည်။ ထိုသဘာဝ သဘောတရားကလေးများကို သိနားလည်
ထားနိုင်ပါလျှင် သူတို့ကလေးများအား ကိုင်တွယ်ရသည်မှာ စိတ်ညစ်
စရာ မဟုတ်ဘဲ ပျော်စရာပင် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တို့၏ စိတ်ဒုက္ခ

နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်တို့တွင်လည်း လူကြီးများကဲ့သို့ မလိုလားအပ်သည့် စိတ်ဒုက္ခများ ရှိနိုင်ပေသည်။ သူတို့အရွယ်နှင့် သူတို့အတွက်တော့ စိတ်ပင်ပန်းစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအရွယ်များတွင် အတုမြင် အတတ်သင်သည့် သဘာဝများကို တွေ့ကြရသလို လူကြီးအား ဆန့်ကျင်လိုသည့် စိတ်သဘောသဘာဝများကိုလည်း တွေ့နေရပြီ ဖြစ်ကြောင်းများကို ယခင် ဆောင်းပါးများ၌ တင်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဆောင်းပါးတွင်မူ ထိုနှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်တို့တွင် စိတ်ပင်ပန်းမှု စိတ်ဒုက္ခများ ခံစားလာရသည့်အကြောင်းများ ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေချင်ပါသည်။

ထိုအရွယ်များ၌ တွေ့ကြုံခံစားရသည့် စိတ်ဒုက္ခတစ်ခုမှာ မိဘတို့နှင့် ခွဲခွာကွေ့ကွင်းနေခြင်း ဒုက္ခပင် ဖြစ်တော့သည်။ ခေတ္တခဏ ခွဲခွာခြင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူတို့ကလေးတွေအတွက်မူ အလွန်မှ စိတ်ပူပင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ပေသည်။ အမှန်တကယ် ထိုကဲ့သို့ စိတ်ပူပင်ဒုက္ခရောက်ရမူသည် နှစ်နှစ်အရွယ် ရောက်မှ အသစ်အဆန်းအနေဖြင့် ဖြစ်လာရသည် မဟုတ်ဘဲ အသက် တစ်နှစ်အရွယ်လောက်ကပင် စတင်ခဲ့ဟန်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ မိဘ တစ်ဦးဦး သူတို့အနားတွင် ရှိနေလျှင် စိတ်လုံခြုံမှု ရှိနေ၍ စိတ်အေးနေသည်ဟု ဆိုရမည်။ မိဘကို မမြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ပူပင်မှု ဝင်လာတတ်ပေသည်။

လူသားကလေးငယ်များကို မဆိုထားနှင့်၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးများပင် လျှင် မွေးစ အရွယ်မှ စ၍ သီးခြား သွားလာနိုင်သည့် စွမ်းအားသတ္တိ ရှိပင်ရှိငြား မိခင်နှင့်အတူ အမြဲ မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ ရှိနေကြသည်ကို သတိ ပြုအပ်ပေသည်။

လူသားကလေးငယ်တို့အဖို့ မွေးစအရွယ်မှ စ၍ သူတို့ဘာသာ လှုပ် ရှားသွားလာနိုင်သည့် တစ်နှစ်အရွယ်အထိ မိဘ (အထူးသဖြင့် မိခင်) က ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးနေသဖြင့် စိတ်ပူပင်စရာ မလိုဘဲ နေထိုင်ခဲ့ရ ပေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်နှစ်အရွယ် ရောက်၍ သီးခြား လှုပ်ရှားသွားလာနိုင် (လမ်းလျှောက်တတ်) သည့်အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် မိခင်ကို ပျောက်သွား မှာ ကြောက်သည့် စိတ်ပူပန်မှုဒုက္ခ စ၍ ဝင်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ကြရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်နှစ်အရွယ် ရောက်လျှင် ပို၍ပင် သိတတ်လာ၍ ပို၍ အပျောက်မခံလိုတော့သော စိတ်ပူပန်မှုဒုက္ခကို ခံစားလာရတော့မှာ ဧကန်မုချပင် ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မိခင်က အဝေးတစ်နေရာသို့ (သူ့ မျက်စိအောက်မှ) ခေတ္တ သွားရောက်ခဲ့ရသည် ဆိုပါစို့။ ထိုကလေးငယ် အတွက် ပူပန်နေရသည့် ဒုက္ခသည် ပို၍ သိသိသာသာ ထင်ရှားလာပေ တော့မည်။

မိခင်က ခရီးကို သူ့အား ခေါ်သွား၍ မဖြစ်သဖြင့် ထားခဲ့ရသော် သူ့အနေဖြင့် မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားသော မိခင်ကို တငိုငို တရယ်ရယ်ဖြင့် ရှာဖွေနေပေတော့မည်။ ညအိပ်ဖို့ရာပင် ခက်ခဲနိုင်သည် တို့ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ဖခင်က အစားထိုးပေးနေနိုင်ပါက သက်သာ နိုင်စရာ ရှိပါသော်လည်း မိခင်လိုတော့ အစားထိုး အပြည့်အဝ မဖြစ် နိုင်ကောင်းပါပေ။

မိခင် ခရီးမှ ပြန်ရောက်လျှင် ထိုအရွယ်တို့၏သဘာဝအတိုင်း မိခင် ကို အပျောက်မခံတော့ဘဲ အနောက်မှ တကောက်ကောက် တန်းတန်းစွဲ လိုက်နေမှာ ဖြစ်တော့သလို အခြားသူများကိုလည်း အကပ်ခံမှာ မဟုတ် တော့ပါပေ။

ထိုအရွယ်ကလေးတို့၏ ခံစားချက်စိတ်ဒုက္ခကို နားလည်ပေးနိုင်လျှင် သူတို့ကလေးများအား ပို၍ ဂရုစိုက်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝေးဝေးလံလံ ညအိပ်ညဉ့်နေ ခရီးမျိုးကို ထပ်၍ မသွားမိစေဖို့လည်း သတိထားရပါတော့မည်။

ပြောပြသည့်အခါလည်း နားလည်နိုင်သေးသည့် အရွယ်များ မဟုတ်သည်မို့ လူကြီးကသာ သူတို့၏ခံစားချက်ကို နားလည်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ပြုစုပေးဖို့ လိုပေမည်။

အထူးသဖြင့် အိပ်ခါနီး အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ကလေးကို တစ်ဦးတည်း သတ်သတ် သိပ်ဖို့ရန် ပို၍ ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ မိဘများနှင့်အတူ အိပ်နေကျ ကလေးငယ်အတွက် မထောင်းတာလှသော်လည်း နဂိုကတည်းက သီးခြားအခန်းနှင့် သတ်သတ် အိပ်သည့် ကလေးအတွက်မူ ပို၍ ခက်ခဲနိုင်ပါမည်။

အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ မိခင် အိပ်ရာလိုက်မဝင်မချင်း မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ငိုယိုနေနိုင်သည်ကို တွေ့ကြရမည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိခင်အနေဖြင့် သူနှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်၍ သူ သေသေချာချာ အိပ်ပျော်သည့်အချိန်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ပြီးမှ သူ့ဘေးမှ ထွက်ခွာသင့်ပေလိမ့်မည်။

ကလေးနှင့် မွေးစမှ အတူ တောက်လျှောက် နေခဲ့ပြီး ကလေးအသက် နှစ်နှစ်အရွယ်မှာ မိခင်က အလုပ်ဝင်လုပ်မည် ဆိုပါလျှင် ကလေးငယ် စိတ်ဒုက္ခ မရောက်ရစေရန် စောစောစီးစီး (ခြောက်လလောက်မှ) ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်ထားသင့်သည်ဟု ဆိုရမည်။ မိခင်အလုပ် သွားလုပ်နေစဉ်ကာလအတွင်း အတူ ကျန်ရစ်မည့် ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ ဖြစ်စေ၊ အကူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဦးနှင့် ဖြစ်စေ ကလေးအား ရင်းနှီးနေစေရန် အနည်းဆုံး လေး-ငါး-ခြောက်လခန့် အတူ နေစေသင့်သည်။

သို့မှသာ သူ့အနေဖြင့် မိခင် မရှိသည့်အခါတွင် သိပ်မစိမ်းလှဘဲ နေသာထိုင်သာ ရှိနိုင်ပေမည်။ မိခင်အနေဖြင့်လည်း ရုံးသွားခါနီးတွင် ပြုံးရယ်စွာ နှုတ်ဆက် လက်ပြရင်း ညနေ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း

ကို ပြောခဲ့ဖို့ လိုပေသည်။ အစပထမတွင် အနည်းငယ် ငိုယိုမှာ ဖြစ်သော်လည်း မိခင် အစားထိုးနှင့် နေနေကျ ဖြစ်သွားလျှင်လည်း နေသားကျသွားမှာ ဖြစ်ပေသည်။

ငယ်စဉ်မှ စ၍ မိသားစုကလေး တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ လူအများနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံဖူးနေကျ ကလေး ဖြစ်နေလျှင် ထိုသို့ မိခင်နှင့် ခွဲခွာရ၍ ဖြစ်ရသည့် စိတ်ပူပန်မှု စိတ်ဒုက္ခမျိုး ရလေ့မရှိကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဥပမာ- ဈေးဆိုင်အတွင်း ကြီးပြင်းလာသော ကလေးငယ်မျိုး။ ဈေးဝယ်လာသူ၊ ဈေးဝိုင်းရောင်းသူများက ငယ်စဉ်မှ စ၍ ချီပိုးနေ၍ မိသားစုကိုသာ တွယ်တာမှု ကြီးမားနေသည့်အဖြစ်မျိုး မရှိတော့သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ စိတ်ပူပန် စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည့် ခံစားမှုမျိုး မခံစားရတတ်တော့ဟု ထင်ပါသည်။

တွယ်တာမှု နည်းလေလေ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရမှု သက်သာလေလေ ဟု ဆိုရမည်။ ထိုသို့သော ကလေးငယ်များအတွက် စိတ်လွတ်လပ်မှု ပို၍ ရပေသည်။

ပုံမှန်တို့ထက် စိတ်ပူပန်မှု ပိုရနိုင်သော ကလေးငယ်တို့သည် များသောအားဖြင့် မိဘက ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန် ကြောင့်ကြခံကာ အနီးကပ်အမြဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေလေ့ရှိသည့် မိသားစုအတွင်းမှ ကလေးငယ်တို့ပင် ဖြစ်တတ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ပထမဦးဆုံး မွေးသည့် သားဦးများ ဖြစ်ကြသလို ကလေး တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသော အိမ်ထောင်စုများမှ ကလေးများလည်း ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။ မိဘက အနီးကပ် စောင့်ရှောက်လေကလေးက အခြားသူများကို မတွယ်တာနိုင်ဘဲ မိဘကိုသာ တွယ်တာမှု ကြီးလေ ဖြစ်ကာ ပို၍ ဒုက္ခရောက်နိုင်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသက်အရွယ် တစ်နှစ်ခွဲမှ နှစ်နှစ်ခွဲလောက် အရွယ်အထိ ကလေးငယ်ကို ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မပြောင်းလဲစေသင့်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိသားစုနှင့် ရုတ်တရက် ခွဲခွာဖို့ ကိစ္စများကို ပိုမို၍ ရှောင်ရှားစေသင့်သည်။ ထိုသို့ ခွဲခွာရဖို့

ကိစ္စမျိုး ရှိခဲ့လျှင် ကလေးအနေဖြင့် ပို၍ တွယ်ကပ်နေတတ်မည်ကို လက်ခံရပေမည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် အိပ်ရာတွင်း ဆီးလွန်သည့် အခြေအနေမျိုးများပင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အကယ်၍ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုး ရှိလာခဲ့လျှင် မိခင်အနေဖြင့် ကလေး၏ စိတ်ပူပန်မှုဒုက္ခကို တွက်ဆမိကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုမျိုး မလုပ်မိစေဖို့ အရေးကြီးပေသည်။ ကြိမ်းမောင်းဆူပူခဲ့လျှင် သူ့အနေဖြင့် သူ ခံစားနေရသည့် စိတ်ပူပန်မှု (သူ့အား မိခင်က မချစ်တော့) ဟု အထင်ရောက်ပြီး ပို၍ ဆိုးဝါးသွားနိုင်တတ်ပါသည်။

ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ပူပန်စိတ်တို့ကို လျော့ချနိုင်စေရန် မိဘ၏ အပြုအမူနှင့် ခံယူချက်အပေါ်တွင်လည်း မူတည်ပေးသေးသည်။ ကလေး၌ စိတ်ပူပန်မှု အခြေအနေ မဖြစ်စေဖို့ မိဘအနေဖြင့် အလေးထားရန် လိုသည်။

ဥပမာ- ပတ်ဝန်းကျင်အသစ် တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခံရသည့်အခါမျိုးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ အတူနေ အိမ်သား တစ်ဦးဦး (သူ့အထိန်းပင်ဖြစ်စေ) ထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း ကလေးကို ခွဲ၍ ခရီးသွားရဖို့ ကိစ္စများကို ရွှေ့ဆိုင်းဖို့ လိုပေသည်။ ထိုသို့သော အပြောင်းအလဲများကို ကလေးအနေဖြင့် အချိန်ကြာကြာ ယူ၍သာ လက်ခံလာနိုင်စရာ ရှိတတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ရှိလျှင် နောက်တစ်ခုကို ထပ်မံဆင့်မီဖို့ အလွန် အရေးကြီးပေသည်ဟု ဆိုရမည်။ အကယ်၍ ကလေးငယ်၌ စိတ်ပူပန်မှု စိတ်ဒုက္ခခံစားနိုင်ရသည်ဟု ထင်ခဲ့သော် ကလေးငယ်၏ တုံ့ပြန်မှု အမူအရာ (မိခင်အား တန်းတန်းစွဲ၍ လိုက်နေခြင်း) တို့ကို နားလည်၍ စိတ်ရှည်ပေးရပေမည်။ သို့မှသာ ကလေးငယ်၏ ပူပန်မှု စိတ်ဒုက္ခတို့ အမြန် ငြိမ်းနိုင်ပေမည်။

နှစ်နှစ်အရွယ် ရင်သွေးငယ်တို့၌ ပူပန်စိတ်ဒုက္ခ ရှိနိုင်သည်ကို မိဘများ သိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရင်သွေးငယ်တို့၏ သဘာဝအလျောက်ပေါ်ပေါက်နိုင်သော စိတ်ဒုက္ခတို့ကို တတ်သလောက် လျော့ချ၊ ဖြေဖျောက်

ရင်သွေးတို့အရွယ်သာဘာဝအလိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ရေး

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ပေးဖို့ နည်းလမ်းများကိုလည်း နားလည်နိုင်ပြီး ဖြစ်၍ မဖြစ်တန်လျှင်
မဖြစ်ကြရလေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်း တောင်း
အပ်ပါသည်။

နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ် စကားထစ်တတ်မှု

အသက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်အတွင်း ကလေးငယ်များတို့သည် စကားထစ်တတ်ကြသည်ကို တွေ့ဖူးကြပေမည်။ ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတိအကျ မသိကြရသော်လည်း များသောအားဖြင့် စကားထစ်တတ်သည့် မျိုးရိုး ရှိသူများ၌ ဖြစ်တတ်သည်ကို တွေ့ရသလို ယောက်ျားကလေးများသည်လည်း မိန်းကလေးများထက် ပို၍ စကားထစ်တတ်ကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အချို့ကလေးငယ်များ ဘယ်သန်အဖြစ် မွေးလာသည်ကို ညာသန်ဖြစ်ရန် အတင်းအကျပ် ပြောင်းခိုင်းလျှင် စကားထစ်သွားတတ်သည်ကိုလည်း လေ့လာ တွေ့ရှိကြရသည်။ ဦးနှောက်အတွင်းရှိ စကားပြောခြင်းကို ထိန်းချုပ်သည့် ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်းနှင့် ထိုကလေးငယ်၏ သန်ရာလက်ကို ထိန်းချုပ်သည့် အစိတ်အပိုင်းတို့မှာ နီးကပ်နေသည် ဖြစ်ရာ ကလေးတစ်ဦး၏ သန်ရာ လက်ကို အတင်းအကျပ် ပြောင်းခိုင်းစေခြင်းဖြင့် စကားပြောရာတွင် အထစ်အငေါ့များ ဖြစ်လာနိုင်ပေတော့သည်။

ကလေးငယ်၏ စိတ်ခံစားမှုဆိုင်ရာ အခြေအနေနှင့်လည်း စကားပြော ထစ်ခြင်းသည် အတော်အတန် သက်ဆိုင်နေပေသည်။ စိတ်ကြောင့်ကြကြီး၍ စိုးရိမ်လွန်ကဲသော ကလေးတို့တွင် စကားထစ်ခြင်းကို ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတတ်သည်။ တချို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်

အခါများတွင် ပိုထစ်တတ်ကြ၍ တချို့မှာ အမှား မကြုံချင်၍၊ မပြုချင်၍ ပို သတိထား ပြောလေ ပို၍ ထစ်လေ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကလေးအကြီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် အငယ် ရောက်လာမည်ကို ကြိုတင် မမျှော်လင့်ထားလျှင် အငယ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် စကား ထစ်သွားတတ်သည်ကိုလည်း ကြိုဖူးကြပေမည်။ သူနှင့် အနေကြာသည့် ချစ်ခင်သူ တစ်ဦးဦး (အမျိုး ဖြစ်စေ၊ အထိန်း ဖြစ်စေ) နှင့် ရုတ်တရက် ခွဲခွာရလျှင်လည်း ထိုနည်းတူ စကားထစ်လာတတ်ပေသည်။

မိသားစုအတွင်း ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စ တစ်ခုခုနှင့် ကြုံ၍ လူကြီးများ ကပါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက် စိတ်ပူပန် ကြောင့်ကြနေကြသည့်အခါမျိုး တွင်လည်း ထိုမိသားစုအတွင်းမှ ကလေးငယ် စကား ထစ်လာတတ်သည် ကို တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် ကလေး ငယ်အား မိဘများက လူကြားထဲ အတင်းဝင်စေချင်၍ (ဥပမာ-သူစိမ်း ဧည့်သည်များရှေ့) ကဗျာရွတ်ခိုင်းခြင်း စသည်တို့ လုပ်ခိုင်းလျှင် ကလေး ငယ်အနေဖြင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်၍ စကား မထစ်တတ်သည့် ကလေးပင် စကားထစ်တတ်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘများ အနေဖြင့် ကလေး စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင် မပြုမူမိဖို့ လိုပေသည်။ ရံဖန် ရံခါတွင်လည်း ရုတ်တရက် မိဘက စည်းကမ်း တင်းကျပ်၍ ကလေးအား ပိတ်ပင်တားဆီးမှုများ များလာလျှင် ကလေးငယ် စကားထစ်လာတတ် သည်ကို ကြိုကြိုဖူးပေမည်။

အသက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အကြား ကလေးများ စကားထစ်များကြ သည်ဟု ဆိုခဲ့ပေသည်။ ဘယ်အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဆန်းစစ်ကြသောအခါ အချက် နှစ်ချက်ကို လေ့လာ စဉ်းစားမိကြသည်။ ပထမ တစ်ချက်မှာ ထိုအရွယ်များသည် စကားပြော ကျွမ်းကျင်ဖို့ ကြိုး စားနေကြသည့် အရွယ်များ ဖြစ်နေကြပြီး စကား စပြောသည့်အချိန်က ဝါကျတိုတိုများဖြင့် နားလည်အောင် ပြောနေကြသော်လည်း အသက် နှစ်နှစ် ကျော်လာသော အရွယ်တွင် ဝါကျရှည်ရှည်ဖြင့် ပြောချင်လာကြ၍ ကြိုးစား အားထုတ်ကြည့်လာကြသည်။ ထိုသို့ ကြိုးစား အားထုတ်ကြ ရာတွင် စကားလုံး ကြွယ်ဝမှု အားနည်းနေသေးသည့်အလျောက် ဝါကျ

တစ်ခုကို ရှေ့သို့ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အလယ်တွင် တိုးလိုးတန်းလန်း ဖြစ်ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုဝါကျကို သုံး-လေးခါ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ အချက်မှာ ထိုသို့ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်နေသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူကြီးများကလည်း စိတ်ရှည်စွာဖြင့် သေသေချာချာ ဂရုစိုက် နားထောင်မပေးတော့ဘဲ သူတို့ လုပ်နေသည်ကို သာ ဆက်လုပ်ကိုင်နေကြ၍ သူ ပြောချင်သည်ကို အခြားသူအား စိတ်ဝင် စားအောင် မလုပ်နိုင်သည့်အတွက် ကလေးငယ် စိတ်အားငယ်ကာ ပို၍ စကားထစ်လာသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသေးသည်။ ထိုသို့ ရင်သွေးငယ် စကားထစ်နေသည်ကို စကားထစ်သည့် မျိုးရိုး ရှိနေသည့် မိဘတစ်ဦး အနေဖြင့် ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်မိမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်အေးအေးထား၍ စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုပေမည်။ ထိုသို့ အသက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် အရွယ်လောက်တွင် စကားထစ်သော ကလေးငယ်တို့သည် 'လ' အနည်းငယ်အတွင်း သူ့ဘာသာ ပြန်ကောင်းသွားတတ်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့နိုင်တတ်ကြရာ စောင့်ကြည့်ရန်ပဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်နှစ်ခွဲအရွယ် ကလေးငယ်အား သူ့အာရုံစိုက်မိစေနိုင်သည့် လေ့ကျင့် ပြုပြင်မှုများ လုပ်လိုက်လျှင် ပို၍ပင် ဆိုးသွားနိုင်တတ်သည်ကို သတိပြုမိစေချင်သည်။ ထိုသို့ စကားပြောကို ပြုပြင် လေ့ကျင့်ပေးနေ မည့်အစား ထိုသို့ ကလေးငယ် စကားထစ်လာရသည့် အကြောင်းရင်း ကို စုံစမ်း စစ်ဆေးနိုင်လျှင် ပို၍ သင့်မြတ်ပေသည်။

သူ့အတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြစရာ တစ်ခုခုများ ရှိနေမည်လား ဆို သည်ကို သေသေချာချာ လေ့လာသင့်သည်။ အကယ်၍ မိဘ သို့မဟုတ် သူ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ တစ်ဦးဦးနှင့် ကွေကွင်းရ၍ ဖြစ်ရသည် ဆိုလျှင် ထိုသို့ ခွဲခွာမှုမျိုး ထပ်မလုပ်မိစေရန် လေး-ငါးလမျှ ရှောင်ရှားသင့်တော့ သည်။ အကယ်၍ ကလေးအား 'တွန်းအား'ပေးကာ စကား ခဏခဏ ပြောခိုင်းနေမိလျှင်လည်း ထိုသို့ မလုပ်မိအောင် မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်၍ ရပ်တန့်သင့်ပါတော့သည်။ ကလေးနှင့်အတူ ကစားလျှင် စကားတပြော ပြောနှင့် ကစားရသည့်နည်းကို ပယ်၍ စကားမပြောရဘဲ အတူတူ စုပေါင်း ကာ ဆော့၍ရနိုင်သည့် ကစားနည်းမျိုးကို ရွေးချယ်သင့်ပေတော့သည်။

အခြားအရွယ်တူကလေးများနှင့် အတူဆော့ကစားရန် အခွင့်အရေးများ ရှိခဲ့လျှင် အတူ ကစားနိုင်ရန် ကစားကွင်း သို့မဟုတ် သူနှင့် တည့်သည့် ကလေးငယ် ရှိရာအိမ် စသည်တို့ကို ပို့ပေး၍ အများနှင့် ကစားနိုင်ဖို့ ဖန်တီးပေးရပါလိမ့်မည်။ အိမ်တွင် ကလေး ဉာဏ်ကွန့်မြူး၍ စိတ်ကူးကာ ကစားနိုင်မည့် ကစားစရာများ၊ ပစ္စည်းကိရိယာများကို စဉ်းစား၍ လိုအပ်သလို ဝယ်ပေးသင့်ပါသေးသည်။ သူ စကားပြောလျှင် ဂရုစိုက်၍ အာရုံပြုကာ မေးသည်များကို စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ဖြေပေးခြင်းဖြင့် ကလေးအား စိတ်ကျေနပ်စေသင့်သည်။ နောက်တစ်ဦး ရောက်လာ၍ မနာလိုဖြစ်သောစိတ်ကြောင့် စကားထစ်လာရသည်ဟု ထင်လျှင် သူ့အား ပို၍ ဂရုစိုက်ကာ အရေးပေးခြင်းဖြင့် သူ့အား စိတ်လုံခြုံမှု ရစေနိုင်ပါသည်။

စကားထစ်ခြင်းသည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း သက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဥပမာ- လေး၊ ငါး၊ ခြောက်လမှ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်အထိ ကြာချင်လည်း ကြာနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သက်သာနေသည် ဆိုလျှင်ပင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်၍ ဝမ်းသာနေဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သက်သာနေရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်ဖောက်၍ စကား ပိုထစ်တာလည်း ရှိနိုင်ပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဆန္ဒ လောမကြီးဘဲ စိတ်အေးအေးနှင့် ဖြတ်ကျော်ဖို့ပဲ ရှိပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဖောက်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို နည်းနည်း လေ့လာကြည့်၍ ဖယ်ရှားနိုင်မည် ဆိုလျှင် အမြန်ဆုံး ဖယ်ရှားသင့်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အသက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်တို့သည် စကားထစ်နိုင်သည့်အရွယ် ဆိုသည်ကို မိဘများအား သိစေချင်ပါသည်။ စကားထစ်သည့်မျိုးရိုးမှ မဟုတ်လျှင် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သက်သာလာဖို့ ဖြစ်နိုင်သည်ကိုလည်း ထပ်လောင်း၍ သတိထားစေချင်ပါသည်။ မလိုအပ်သည့် လေ့ကျင့်ပြုပြင်မှုများကို ဆန္ဒစော၍ မလုပ်မိစေရန် အရေးကြီးပေသည်။ မိဘတို့၏ အလောတကြီး စိုးရိမ်မှုကြောင့် မလိုလားအပ်သည့် ဖင့်နွေးမှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်ကို သိရှိပြီးနောက် လမ်းလွဲမလိုက်မိစေဖို့ ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အတွယ်အတာနှင့် အစွဲအလမ်း

ယခင်ဆောင်းပါးများတွင် အသက်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တို့၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် ယှဉ်သည့် သဘာဝများကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို အသက်အရွယ်ကလေးများမှ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာရသည့်အခါ ပို၍ ပီပြင်လာသော စိတ်ခံစားမှုရသ ဖွံ့ဖြိုးမှုများကို တစ်စတစ်စ တွေ့လာကြရပြန်ပါသည်။ အသက် နှစ်နှစ်အရွယ်ဝန်းကျင်က စိတ်ခံစားမှုသည် ‘သူ့ကိုယ်သူ’အတွက်ကို ပို၍ အာရုံစိုက်မိနေခဲ့တတ်ကြသော်လည်း အသက်သုံးနှစ်ကျော်အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူ့အပေါ် ကောင်းနေသည့်မိဘ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အစရှိသည့် ‘သူများ’ တို့အပေါ် ခံစားမှုသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ ထိုသူတို့အပေါ် ပို၍ နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံတတ်လာသလို အတွယ်အတာ၊ အစွဲအလမ်းသည်လည်း ပိုလာတတ်ပေသည်။

အတွယ်အတာ အစွဲအလမ်း ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ထိုသူတို့ကိုလည်း အထင်ကြီးလာတတ်သည်။ အထင်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ထိုသူတို့နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံအတိုင်း ဖြစ်ချင်လာသည့်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၍ လိုက်လုပ် လိုက်အတုခိုးကြပေတော့သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ထိုသူတို့ အထင်ကြီးသော သူများ၏ ‘ပုံရိပ်’ကို ထင်ဟပ်ချင်လာကြသည်ဟု ဆိုရမည်။

အသက်နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် အရွယ်က လူကြီးကို အတုခိုး လုပ်ချင်၍ လူကြီး လုပ်သလို ဥပမာ- တံမြက်လှည်း၊ ဖုန်သုတ်လိုက်ကြသည်မှာ အသစ်အဆန်းဖြစ်သည့် တံမြက်စည်းကို ကိုင်တွယ် လှည်းခြင်း၊ အဝတ်စုတ်ကို ကိုင်တွယ်၍ သုတ်ခြင်း စသည်တို့အပေါ် စိတ်ဝင်စား၍ အတုမြင် အတတ်သင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်တို့၏ လိုက်အတုခိုး၍ လုပ်ကြသောလူကြီး၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်တို့မှာမူ သူတို့ အထင်ကြီးသော လူကြီးများ၏ပုံရိပ်ကို ထင်ဟပ်ချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော 'အတုခိုး'မှုများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘဲ သူတို့ကလေးများ၏ နောင် လူကြီးဘဝတွင် ထင်ဟပ်လာနိုင်သည့် ပုံရိပ်တို့ပင် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

ထိုသို့ ပုံရိပ်ထင်ဟပ်စေမှုသည် သူတို့ဘဝတွင် အလွန်အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူတို့၏ ပင်ကိုပုံရိပ် ဖော်ဆောင်မှုကိုလည်း အထောက်အကူပြုကြပေသည်။ သူတို့၏ဘဝတွင် သူတို့မိဘဆွေမျိုးများ၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် စသည်တို့သည် ထင်ဟပ်ပြီး ဖြစ်နေ၍ ထိုထင်ဟပ်မှုကို မိဘ၏နှုတ်နှင့် ပြောဆိုဆုံးမသည့် အဆုံးအမများကပင် မလွှမ်းမိုးနိုင်တော့သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ထို ထင်ဟပ်ပြီး ဖြစ်လာသည့် အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်တို့သည် သူတို့ကျင့်လည်မည့် ပတ်ဝန်းကျင် ဆက်ဆံရေးတွင် အရေးပါလာပေတော့မည်။ အလုပ်လုပ်ကြရာတွင် လည်းကောင်း၊ လူလူချင်း ဆက်ဆံရာတွင် လည်းကောင်း၊ မိသားစု တည်ဆောက်ရာတွင် လည်းကောင်း အခြေခံအုတ်မြစ်သဖွယ် ခိုင်မာနေနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ရံဖန်ရံခါ၌သာ ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံ ရင့်သန်လာသည်နှင့်အမျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ရှိလာနိုင်တတ်သည်ကို တွေ့ရမည်။ နောင်အနှစ် ၂၀-၂၅ လောက်တွင် ထိုနည်းတူ ဖြစ်ထွန်းလာမည့် သူတို့၏မိသားစုတွင်း ဆက်ဆံရေးကိုလည်း ထိုကလေးများ၏ သူတို့ကစားနေသည့်အရုပ်များအပေါ် ပြောဆိုပြုမူနေသည့် အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများကို လေ့လာခြင်းဖြင့် သိရှိနိုင်ပေမည်။

ထိုသုံးနှစ်ကျော် အရွယ်တွင် လိင် ခြားနားမှုကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်ရာ မိန်းကလေး ဆိုလျှင် နောင်တစ်ချိန်တွင်

မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ကို သတိထားမိလာပြီး သူ့မိခင်၏ အပြောအဆိုနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ပိုလေ့လာစူး စမ်းမိပေတော့ သည်။ သူ့မိခင်၏ခင်ပွန်း (သူ့ဖခင်) အပေါ် ထားသည့် သဘောထား၊ ပြုမူဆက်ဆံသည့် အနေအထားနှင့် အခြားယောက်ျားများအပေါ် ဆက်ဆံသည့် သဘောထားများကို လေ့လာမိနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူများနှင့် ဆက်ဆံပုံ၊ အိမ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပုံ၊ အပြင်လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ဆောင်ရွက်ပုံမှ အစ စူးစမ်း ဆင်ခြင်နေပေတော့မည်။ ထိုသမီး မိန်းကလေးသည် သူ၏မိခင်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမည် ဖြစ်သော်လည်း မိခင်ပုံရိပ်တချို့တို့၏ လွှမ်းမိုးမှုကိုတော့ အတော်အတန် ခံစားရမှာ သေချာသလောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သားယောက်ျားကလေးသည်လည်း ဖခင်၏ပုံရိပ်ကို ထိုနည်းတူ အတော်အတန် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ အတုခိုးလာမှာ ဖြစ်ပေသည်။ ဖခင်၏ ဇနီးမယားအပေါ် ဆက်ဆံ ပြောဆိုပုံ၊ သားသမီးအပေါ် ဆက်ဆံပြုမူပုံနှင့် အခြားပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများနှင့် ဆက်ဆံပုံမှ အစ လုပ်ငန်းတွင်း တာဝန်၊ အိမ်ထောင်မှုတာဝန်တို့ကို အလေးထား တာဝန်ယူပုံ အဆုံးတို့ကို လေ့လာနေမိမှာ ဖြစ်ပေသည်။

စောစောကာလပိုင်း လေ့လာမှုတို့တွင် မိမိနှင့် လိင်တူ မိဘဆွေမျိုးများသာ လေ့လာစူးစမ်းမိမှာ ဖြစ်သော်လည်း တစ်စတစ်စ အသက်ရလာသည်နှင့် လိင် မတူသည့်သူများ၏ အမှုအကျင့်၊ အလေ့အထတို့ကို ပါ စူးစမ်းမိလာမှာ ဖြစ်ပြီး လက်ခံ သဘောပေါက်လာနိုင်မှာ ဖြစ်တော့သည်။

အသက် သုံးနှစ်အရွယ်လောက်အထိသာ ယောက်ျားကလေးသည် အရာရာအတွက် မိခင်ကို အားကိုးရ၍ ချစ်ခင်စိတ်ဖြင့် ချစ်ခင်လာခဲ့ပေသည်။ အသက် သုံးနှစ် ကျော်လာသည်နှင့် သူ့ဖခင်၏ မိခင်အပေါ် ဆက်ဆံသည့် ဆက်ဆံရေးမျိုးကဲ့သို့ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ပို၍ များလာပြီး မိခင်ကို သူ တစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့် ဖခင်ကိုပါ တစ်ခါတစ်ရံ ငြူစုချင်လာမိသည်။ ထိုသို့ မနာလို၍ ငြူစုချင်စိတ် ပေါ်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဖခင်အပေါ် အပြစ်လုပ်မိသည်ဟု

ခံယူမိပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်တတ်လာပေသေးသည်။ သူ ခံစားရသလို သူ့ဖခင်ကလည်း သူ့အပေါ် မနာလို ဖြစ်၍ ငြူစူနေမည်ဟုလည်း အထင် ရောက်တတ်ပေသည်။

ထိုအရွယ် သမီးမိန်းကလေးသည်လည်း သူ့ဖခင်အပေါ်ဝယ် သူ့ မိခင် ပြုမူသကဲ့သို့ ခွဲချင်၊ နွဲ့ချင်၍ သူတစ်ဦးတည်း၏ 'မူပိုင်'လုပ်ချင်လာ တတ်ပေသည်။ ထိုအခါ သားယောက်ျားကလေး၏ စိတ်ခံစားချက်ကဲ့ သို့ပင် မိခင်ကို မနာလို ဖြစ်၍ 'ပ'ထုတ်ချင်သည့်စိတ်ပင် ပေါ်နိုင်တတ် သည်။ မိခင်၏ အပြုအစု မလိုဘဲ သူကပင် ဖခင်ကို ပြုစုယုယပေးနိုင် လိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်တတ်ပေသည်။ သူ့ခံစားချက်အတိုင်း မိခင်က လည်း သူ့အပေါ် မကျေနပ်ဟု အထင် ရှိနေတတ်သေးသည်။

ထိုသို့သော မနာလိုမှု၊ ငြူစူချင်သည့်စိတ်များ ပေါ်သည်မှာ သဘာဝ ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း မိခင်ရော ဖခင်ပါ လူကြီးများ ဖြစ်နေ၍ သူတို့က မကျော်လွှားနိုင်သည်ကို ဆင်ခြင်မိသည့်အခါ သူတို့၏ မကျေနပ်မှုများကို လူကြီးများ ရိပ်မိသွားမှာကို စိုးရိမ်မိကြ၍ ပူပန် သောကများ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာကြတတ်ပေသည်။ ထို မသိစိတ် က မကျေနပ်မှု၊ စိုးရိမ်မှုများကြောင့် ထိုအရွယ်များတွင် အိပ်မက်ဆိုးများ မကြာခဏ မက်ကြရသည်ဟု ထင်ကြရပေသည်။

ထိုသို့သော ခံစားချက်မျိုးကို ထို သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်ကလေးများ တိုင်းလိုလို ခံစားကြရမည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘ များ အနေဖြင့် အထူးအထွေ စိတ်ပူပန်စရာ မလိုဟု ဆိုချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရံဖန်ရံခါ၌ သမီးနှင့် အဖေ (လိင်တူ) ဆက်ဆံရေးသည် ရန်သူကဲ့သို့ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်နေပြီး သမီးနှင့် အဖေ (လိင် မတူ) ဆက်ဆံရေးမှာ လိုသည်ထက် ပိုမို နီးကပ်နေသည်ဟု ထင်ရပါလျှင်သာ ကလေး၏စိတ်ခံစားချက် ပြင်းထန်မှုကို လေ့လာစူးစမ်းဖို့၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင် ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖို့ လိုချင်လိုပေမည်။

အမှန်တကယ် ဆိုရလျှင် ထိုကဲ့သို့သော စိတ်ခံစားမှုမျိုးမှာ ထို အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြား (သုံးနှစ်မှ ငါးနှစ်) ၏ စိတ်ခံစားချက် သဘာဝ ဖွံ့ဖြိုးမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့သော စိတ်ခံစားချက်မျိုး

ဖြစ်ပေါ်သည်မှာလည်း ထိုကလေး၏ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်လာမည့် အိမ်ထောင်ရှင် ဇနီးနှင့် မိခင်ဘဝ သို့မဟုတ် အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားနှင့် ဖခင်ဘဝတို့၌ ဖြစ်ပေါ်လာရမည့် စိတ်ခံစားမှုမျိုးကို သဘာဝက ကြိုတင်ပုံသွင်းထားသည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအရွယ်၏ စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာရသော ခံစားမှုများသည် ရာသက်ပန် ဖြစ်မည် မဟုတ်သလို ကလေးဘဝတွင်ပင် အမြဲ တည်နေမှာ မဟုတ်ပေ။ အသက် ခြောက်နှစ် ကျော်၍ ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရောက်လာလျှင်ပင် မိခင် ဖခင်တို့ကို သူတို့တစ်ဦးတည်း မှပိုင် လုပ်ချင်၍ မရသည်ကို သိလာမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူတို့၏ ခံစားချက်သည်လည်း သဘာဝအလျောက် ပြောင်းလဲသွား၍ ကျောင်းနေသည့်အရွယ် ရောက်ပြီမို့ ရွယ်တူလိင်တူ သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းစာ စသည်တို့အပေါ်၌ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားပေတော့မည်။

အစွဲအလမ်း၊ အတွယ်အတာသည် သုံးနှစ်ကျော်ကျော် အရွယ်မှ စ၍ ခြောက်နှစ်လောက် အရောက်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ပါးလာနိုင်သည်။ အသက် ၇-၈ နှစ်အရွယ် ရောက်လာလျှင် မိဘ နှစ်ပါးအပေါ် အတွယ်အတာ၊ အစွဲအလမ်းကြီးမှု ရှိသည့် စိတ်ခံစားချက်သည် သူတို့ လုပ်ဆောင်သင့်သည့် ဖွံ့ဖြိုးမှုတစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ပေးပြီးသည့် နှယ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ပါး၍ ထိန်းချုပ်နိုင်သွားတတ်ပေသည်။

ထိုသို့ မထိန်းချုပ်နိုင်သည့်စပ်ကြား အရွယ်တွင် ဖခင်တစ်ဦးအနေဖြင့် သူ့သားငယ်၏ မသိကိတ်တွင် ဖခင် ဖြစ်သူသူအား မနာလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်၍ မုန်းတီးစိတ်ပင် ပေါ်နေနိုင်သည်ကို သိပင်သိလိုက်သော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ပုံမှန်အတိုင်းသာဖြင့် ဖခင်ဝတ္တရား ဖြစ်သည့် ပြောစရာရှိ ပြော၊ ဆိုစရာရှိ ဆို၊ အခွင့်အရေးပေးစရာရှိ ပေး စသည်တို့ကဲ့သို့ ပြောဆိုနေထိုင် ဆက်ဆံပေးသင့်သည်။ အကယ်၍ ကလေးငယ်အား စိတ်သက်သာစေချင်သည့် စိတ်စေတနာဖြင့် သားအား လိုသည်ထက် ပို၍ အလိုလိုက် အလျှော့ပေးခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဇနီးသည်အား ဂရုမစိုက် မချစ်ခင်သည့် ပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်ပြခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း ရှိခဲ့လျှင် ကလေးအနေဖြင့် သူ့ဖခင်သည် တည်တည်တံ့

တုံ့ ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်တတ်သည့် အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ဟု အထင်ရောက်သွားနိုင်ပေမည်။ တစ်ဖက်က လည်း သူ့မိခင်အား သူက မတရား ချဉ်းကပ်အနိုင်ယူနေမိ၍ များလား ဟု စိုးရိမ်ပူပန်သည့် ခံစားချက်များ ဝင်သွားနိုင်တတ်ပေသည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် ရှိသော လူတစ်ယောက် အဖြစ် ကြီးပြင်းသွားဖို့ ခွန်အား ပေးနိုင်သည့် ဖခင် မရှိသလိုလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တတ်ပေသည်။

ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် အမေတစ်ယောက် အနေဖြင့် သမီးက သူ၏စိတ်ခံစားချက်အတိုင်း မိမိအပေါ် မနာလိုစိတ်ဝင်ကာ ခင်ပွန်းသည် နှင့် မိမိအကြား ဝင်၍ ခြယ်လှယ်ချင်သည်ကို သိသော်လည်း မသိချင် ယောင်ဆောင်၍ ပုံမှန် ဆောင်ရွက်ရမည့် မိခင်နှင့် ဇနီး၏ဝတ္တရားများ ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နေဖို့ပဲ လိုပါသည်။ ထိုသို့ ပြုကျင့်မှသာ သမီးငယ် အနေဖြင့် မိခင်အား နောင်တစ်ချိန်တွင် အထင်ကြီး၍ လေးစား လာတတ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဇနီးကောင်း၊ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ အရည်အချင်း ဆိုသည်မှာ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည် ကို ခံစား သိမြင်လာနိုင်ပေတော့မည်။

သားတစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်း မိခင်က သူ့အား အမြဲ အသာပေး ၍ သူ့အရေးကိုသာ ဦးစားပေးပြီး သူ့ဖခင်ကို အလေးမထားလျှင် စိတ်၌ 'သို့လော ... သို့လော' ဖြစ်လာနိုင်သလို ဖခင်က သူ့အား မိခင်လောက် နေရာမပေး အရေးမယူလျှင်လည်း စိတ်၌ မတင်မကျ ဖြစ်နိုင်တတ် သည်။ ဖခင်ကို ချစ်ရမည်ထက် ပို၍ ရွံ့နေတတ်နိုင်သည်။ ထိုနည်းတူ ဖခင်တစ်ဦးက သမီးကိုသာ အရေးပေး၍ သမီး ပြောသည့်အတိုင်း အကုန် ဖြစ်စေနေပြီး မိခင်၏ ဆိုဆုံးမမှုကို အရာမထင်စေခဲ့လျှင်သော် လည်းကောင်း၊ သမီးအား အမေထက် အရေးပေးပြီး အလေးထား ဆက် ဆံနေခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း ထိုဖခင်သည် ဇနီးသည်အတွက်ရော သမီးငယ်၏စိတ်ခံစားချက် ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက်ပါ အထောက်အကူ မပြုနိုင် သူ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ သမီးငယ်အတွက် နောင်တစ်ချိန်တွင် စိတ် ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင်သွားတတ်မည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာ

ဖို့ အလွန်အရေးပါသည့် မိခင်နှင့် သမီးငယ်တို့၏ သဟဇာတ မျှသည့် ဆက်ဆံရေးကိုလည်း အနှောင့်အယှက်ပြုရာကျသွားပေတော့မည်။

သဘာဝဖြစ်စဉ်အရ ဆိုရလျှင် ဖခင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် သမီးအပေါ် ပိုသက်ညှာလိုသည့်စိတ် ရှိသကဲ့သို့ မိခင်အနေဖြင့်လည်း သားအား အကြင်နာပိုတတ်သည့်စိတ် ရှိနေတတ်သည်ကို တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိခင်ကို ပို၍ အနီးကပ် ချွဲရသည်ကို အဆင်ပြေသလို သမီးအနေနှင့်လည်း ဖခင်ကို နွဲ့ရသည်မှာ အဆင်ပြေနေတတ်ပေသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ကြရသည်မှာ လိင်ချင်း မတူသည့် ဖခင်နှင့် သမီး၊ မိခင်နှင့် သားတို့ အချင်းချင်းသည် လိင်တူ ဖြစ်သည့် ဖခင်နှင့် သား (ယောက်ျားအချင်းချင်း) နှင့် မိခင်နှင့် သမီး (မိန်းမအချင်းချင်း) တို့ ထက် ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ် နည်းကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်နိုင်သည့်သဘော ရှိ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ပုံမှန်မိသားစု တစ်စုတွင် မိခင်၊ ဖခင်၊ သား၊ သမီးတို့၏ စိတ်ခံစားချက်များသည် ရင့်သန်လာသည့် ဖွံ့ဖြိုးမှုပုံစံအတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်တွင်း ပဋိပက္ခကလေးများ ရှိသည်မှ လွဲ၍ ထူးထူးထွေထွေ ဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိကြမှာ မဟုတ်ပါပေ။ သို့ရာတွင် ပုံမှန် မဟုတ်သည့် အချို့မိသားစုတွင် သားသမီးများအား စည်းကမ်း ချမှတ်ပေးရသည်မှာ အတော် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြရပြီး မိဘနှင့် သားသမီး ဆက်ဆံရေးပဋိပက္ခသည် ပိုပိုဆိုးလာ နေတတ်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် အချို့မိသားစုတွင်လည်း အမေနှင့်သမီး ဆက်ဆံရေးသည် ရန်သူကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေတတ်သည် ကို တွေ့ရသလို အချို့မိသားစုမှသားယောက်ျားကလေးများသည် ယောက်ျား အချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတတ် သည်ကိုလည်း တွေ့နေရတတ်သည်။ ထိုသို့ ပုံမှန် မဟုတ်သည့် မိသားစု ဆက်ဆံရေးသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ တလွဲ ဖြစ်ခဲ့၍ များလားဟု စဉ်းစားကာ မိမိ၏အမှားကို မိမိ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့ လိုပေတော့မည်။

မိဘများအနေဖြင့် ငယ်ရွယ်သေးသည့် သားသမီးတို့၏ စိတ်ခံစား ချက် ဖွံ့ဖြိုးမှုကို နားလည် သဘောပေါက်ပြီး ပိုမို ရင့်ကျက်လာအောင်

ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါက လွန်စွာ သင့်မြတ်လှပေမည်။ ထိုသို့ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ရန် မိဘများမှ သားသမီးတို့ကို မိဘ နှစ်ဦး၏ 'စည်း'နှင့် သားသမီးတို့၏ 'စည်း' ဆိုသည်တို့ ရှိကြသည်ကို နားလည်ထားစေအပ်သည်။ သားသမီးများ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုသဘောအရ ဖြစ်ပေါ်ကြရသည့် မနာလိုစိတ်နှင့် မိမိတို့အပေါ် ဒေါသထွက်သည့်အခါ မိဘများအနေဖြင့် စိတ်မဆိုးဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ သားသမီးများ နားလည်လာစေရန် ရှင်းလင်း၍ အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကန့်သတ်ချက် 'စည်း'များကို သဘောပေါက်စေအပ်သည်။ မိဘများက သူတို့နှစ်ဦး၏ ပတ်သက်မှုနှင့် အခွင့်အရေးကို သားသမီးများကြောင့် မနစ်နာ မဆုံးရှုံးစေသင့်ဘဲ တည်တည်တံ့တံ့ မားမားမတ်မတ် ခုခံကာကွယ်၍ ရပ်တည်တတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ သားသမီးက မိဘအား စော်ကားသလို မိုက်ရိုင်းလာလျှင် မိဘနှစ်ဦးစလုံးက ငုံ့မခံဘဲ လိမ္မာယဉ်ကျေးလာအောင် တစ်သဘောတည်း ဆုံးမနိုင်ရပေမည်။ ထိုသို့ မိဘနှင့် သားသမီးအကြား စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက် ရှိနေခြင်းကို နားလည်၍ သဘောပေါက်လာပါက မိဘနှင့် သားသမီးအကြား ရှိနိုင်သည့်ပဋိပက္ခများသည် နည်းသွားမှာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

အသက်အရွယ် ရလာသည်နှင့်အမျှ နည်းမှန်လမ်းမှန်နှင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော မိသားစုတွင် မလိုလားအပ်သည့် အစွဲအလမ်း၊ အတွယ်အတာ ကြီးမားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော ပဋိပက္ခများလည်း နည်းလာမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။

ကလေးနှင့် ဘဝပေးအသိ

အချို့သော ဘဝပေးအသိ အချက်အလက်တို့ကို ကလေးငယ်တို့သည် မိဘများက ရည်ရွယ်သည် ဖြစ်စေ၊ မရည်ရွယ်သည် ဖြစ်စေ သိသွားကြ စမြဲ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုသို့သော ဘဝပေး အသိများထဲတွင် လိင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်တချို့လည်း ပါဝင်နေမည်ကို မှန်းဆ၍ ရနိုင်ပါသည်။

အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တို့၏ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးမှုထဲတွင် မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားကလေးတို့၏ လိင် (Sex) ပုံစံနှင့် ပုံသဏ္ဍာန် ကွဲပြားခြားနားချက် ရှိကြသည်ကို မသိမသာသော်လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာသော်လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာတတ်ကြသည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် လိင်အကြောင်းကို ပြောပြနိုင်သော လိင်ပညာပေး (Sex Education) ဆိုသည်မှာ ကျောင်းနေသည့်အရွယ်မှ ဆရာက သင်ကြားပေး၍ သိရသည့် သို့မဟုတ် အိမ်မှ လူကြီး တစ်ဦးဦးက မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးကြီးနှင့် ရှင်းပြပေးမှ သိရသည့် ပညာရပ်တစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘဲ ငယ်စဉ် အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ်ကပင် လူကြီးများက ရည်ရွယ်၍ ဖြစ်စေ၊ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်စေ တဖြည်းဖြည်း သိနားလည်လာရသည့် အကြောင်းအရာတစ်ရပ် ဖြစ်နေတတ်သည်ဟုပင် ဆိုချင်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများမှ အတော်များများသော မိဘများ အနေဖြင့် လိင်အကြောင်းကို အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ် ကလေးတို့ကို ပြောပြဖို့ မဆိုထားနှင့် သူတို့ထက် ကြီးသည့် အရွယ်များကိုပင် ပြောပြဖို့ မလိုဟု ယူဆထားကြသည်မှာ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံလေ့များကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်မိပါသည်။

ကလေးတို့ကလည်း လိင်အကြောင်းကို မေးတတ်လေ့ သိပ်မရှိကြဘဲ တစ်ခါတစ်ရံသာ သိချင်စိတ် ပြင်းလွန်းသည့် ကလေးငယ် အနေဖြင့် စူးစမ်းလိုစိတ်ကြောင့် မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားကလေး လိင် ကွဲပြားနေမှုကို အမှတ်တမဲ့နှင့် မေးလာသည်သာ ရှိတတ်ပေသည်။ အမှန်တကယ် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာလျှင် ထိုအရွယ်တို့ကို တိတိကျကျ ရှင်းပြနေစရာ မလိုဘဲ သူတို့သိချင်နားလည်ချင်ကြသည့် မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားကလေး လိင်ပုံစံနှင့် ပုံသဏ္ဍာန် မတူကြရသည်ကို အပေါ်ယံအနေဖြင့် ယောက်ျားကလေးမို့ ထိုသို့ လိင်ပုံစံ ရှိ၍ မိန်းကလေးမို့ ယောက်ျားလေးနှင့် မတူသည့်ပုံစံ ဖြစ်ရသည်ကိုတော့ ပြောပြသင့်ပေသည်။ သားယောက်ျားကလေးမို့ ဖခင်နှင့် ပုံစံတူ ဖြစ်ကြရသလို သမီးမိန်းကလေးမို့ မိခင်နှင့် တူလာရမည် ဖြစ်သည်လောက်ကိုတော့ ကလေးများ သိသင့်ပေသည်။

ကလေးတစ်ဦးအနေဖြင့် ဘဝပေးအသိများကို သူ၏ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် တဖြည်းဖြည်း သိနားလည်အောင် ကြိုးစားရင်း ဖွံ့ဖြိုးလာရပေသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်ကန်သည့် အတွေးအခေါ် သူ့တွင် ရှိနေအောင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် လူကြီးမိဘများက လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ ကလေးအနေဖြင့် သူ့အရွယ်၏ အသိဉာဏ်နှင့်သူ သူ့ မှန်းဆ၍ ရမ်းထင်ချင်သလို ထင်လိုက်သည့် အတွေးအခေါ်မျိုးနှင့် သူ ကြီးပြင်းသွားရလျှင် သူ၏ ဘဝပေးအသိတို့သည်လည်း မှန်မှန်ကန်ကန် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်ပေတော့မည်။

ယောက်ျားတစ်ဦး (သူ့ဖခင်) နှင့် မိန်းမတစ်ဦး (သူ့မိခင်) တို့ ချစ်ခင် မြတ်နိုးကြ၍ အတူတကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေထိုင်ကြရင်း သားသမီးများ ပွားစီးလာကာ မိသားစုတစ်ခု ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ကလေးငယ်အတွက် ထိုသို့ သားသမီးများ ပွားစီးလာခြင်း တစ်ခု

တည်းသည်သာ လိင်ပညာရပ်ဆိုင်ရာကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ထိုမိသားစုအတွင်း မှ ယောက်ျား (ဖခင်) နှင့် မိန်းမ (မိခင်) တို့ အဆင်ပြေပြေ ချောချော မွေ့မွေ့ ကြင်ကြင်နာနာနှင့် မိခင် ဖခင်တို့၏ အခန်းကဏ္ဍကို ကျေပွန် စွာ ထမ်းဆောင်နေကြသည့် အကြောင်းကိစ္စသည်လည်း အရေးပါသည့် အချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်ကို သိလာဖို့ လိုပေသည်။

သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦး အနေဖြင့် သူ့ဖခင်သည် အိမ်၌ အမြဲ ဝိုင်းကျ၍ မိခင်အပေါ် အနိုင်ယူ နှိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေ ကျ ဖြစ်လျှင် နောင် ထိုကလေး ကြီးလာ၍ ကျောင်းတွင် လိင်ပညာရပ် အနေဖြင့် လက်ထပ်ခြင်းသည် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ နှစ်ဦး သဘောတူ စွာ ချစ်ခင် ကြင်နာ၍ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ညှာညှာတာတာနှင့် ပေါင်း သင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သင်ကြားခြင်း ခံရသည့်တိုင် သူသည် ယောက်ျား အနေဖြင့် မိန်းမအပေါ်၌ အမြဲ အနိုင်ယူရမည့်သူ ဟူ၍ပင် သူ့ဘဝပေး အသိအရ တထစ်ချ ယူဆနေမှာ ဖြစ်နေပေတော့မည်။ ထိုနည်းတူ မိန်းကလေးငယ်အနေဖြင့်လည်း ထိုကဲ့သို့ မိသားစုအတွင်း ကြီးပြင်းလာ ရလျှင် ယောက်ျား ဆိုသည်မှာ ဝိုင်းကျ အနိုင်ယူတတ်၍ မိန်းမများသည် သာ အညှဉ်းပန်းခံရသူများ ဖြစ်ရသည်ဟု တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူသန် လက်ခံသွားပြီး ယောက်ျားများအပေါ် အမြင်စောင်းသွားနိုင်သည်။ နောင်တစ်ချိန် ထိုမိန်းကလေးကိုယ်တိုင် လက်ထပ်သည့်အခါတွင်ပင် သူ၏ ဘဝပေးအသိကြောင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာ နိုင်သည်ကို တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ တွေ့ကြုံကြရသော အတွေ့အကြုံများကြောင့် ကလေးငယ် များအဖို့ အသက် သုံး-လေးနှစ်အရွယ် သူတို့မိခင် ဖခင်တို့၏ အချင်းချင်း ဆက်ဆံကြသည့် အပြုအမူ အပြောအဆိုတို့ကို ထောက်ရှု၍ လည်းကောင်း၊ သားသမီးနှင့် မိဘများ ဆက်ဆံကြသည့် ကြင်နာနွေးထွေးမှု အတိုင်း အတာကို ထောက်ရှု၍ လည်းကောင်း မိန်းမနှင့် ယောက်ျား လိင်ကွဲပြား မှုကို နားလည် လက်ခံလာသည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့၏ ဘဝပေးအသိ လိင်ပညာရပ်ကို စတင် ဆည်းပူးလျက် ရှိနေကြသူများ ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။

မိဘများအနေဖြင့် ကလေးငယ်တို့၏ ဘဝပေးအသိ မှန်မှန်ကန်ကန် ရှိစေရန် မိသားစုအတွင်း၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်ခင်လေးစားစွာ နေရာပေး၍ မျှမျှတတ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပြုရင်း ကောင်းသော ဘဝပေးအသိများကို ပေးဆပ်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေတော့မည်။

စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာ

ကလေးတို့သည် မွေးဖွားလာပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားမှု ရှိလာသလို အခြား အသိဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုများသည်လည်း တစ်စတစ်စ ရှိလာကြသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။

အသက် သုံးနှစ်မှ ခြောက်နှစ်အရွယ်အတွင်းရှိ ကလေးငယ်တို့သည် အလွန် စူးစမ်း စပ်စုချင်စိတ် ရှိကြပေသည်။ သူတို့ မြင်မြင်သမျှ၊ ကြားကြားသမျှကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြကြသလို စိတ်ကူးလည်း ယဉ်ချင်တတ်ကြပေသေးသည်။

၎င်းအရွယ် ကလေးငယ်သည် တစ်ခုခု အသစ်အဆန်း တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူနှင့် မည်သို့ သက်ဆိုင်သွားနိုင်သည်ကို စဉ်းစားမိသွားတတ်ပြီး စိတ်တွင် ထင်ချင်မြင်ချင်ရာကို ထင်မြင်၍ ကောက်ချက်ချကာ တွေး၍ ကြောက်သည့်အခါလည်း ကြောက်နေတတ်ပေသည်။ ဥပမာ - ကလေးတစ်ဦး နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်ရသည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် သူ့ရော ထိုကလေးကဲ့သို့ နေမကောင်း ဖြစ်နိုင်သလား၊ ဆေးရုံရော တက်ရဦးမည်လားဟု တွေး၍ စိုးရိမ်ပူပန်ကာ ကြောက်နေတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် အသက် သုံး-လေးနှစ် အရွယ်တို့ စိတ်ကူးကာ ထင်ရာမြင်ရာကို တွေး၍ လျှောက်ပြောလျှင် သူ့အနေဖြင့် လုပ်ကြံ၍ ပြောနေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မထင်ဘဲ တကယ်လက်တွေ့ ခံစားနေရသည်ဟုပင်

သူ ထင်နေတတ်သည်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့လည်း ဘယ်ဟာသည် အမှန် ဖြစ်ပြီး ဘယ်ဟာသည် စိတ်ကူးတွင် ထင်ရာ ဖြစ်သည်ကို မသိတတ် ကြပါပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအရွယ်များသည် ပုံပြင်များ နားထောင်ရသည် ကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပြီး ကြောက်စရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ ရုပ်ရှင် စသည်တို့ကို ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေတတ်ကြပေသည်။ သို့အတွက် ကြောင့် ရက်စက်၍ ထိတ်လန့်စရာ ရုပ်ရှင်များကို ထိုအရွယ်ကလေး များအား မပြသင့်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူတို့၏ စိတ်ကူးထင်ရာ လျှောက်ပြောတတ်သည့် အကျင့်သည် သူတို့အရွယ်၏ သဘာဝဖွံ့ဖြိုးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ ပြောလာ သည့် စိတ်ကူးယဉ်အကြောင်းအရာများကို လူကြီးများအနေဖြင့် အလိုက် အထိုက် နားထောင်နေအပ်သည်။

ကလေးအနေဖြင့် ရွယ်တူကလေးများနှင့် ရောရောနှောနှော ဆော့ ကစားနေသည် ဆိုလျှင် သူတို့အား မဟန့်တားသင့်ဘဲ အစိုးရိမ်လည်း အထူးပိုစရာ မလိုဟု ဆိုရမည်။

တစ်ဖက်ကလည်း အကယ်၍ များ ကလေးက သူ့စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာ ထဲမှ မထွက်ဘဲ သူ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း တစ်ချိန်လုံး လျှောက် ပြောနေလျှင် ကလေးသည် သူ့ဘဝတွင် အဆင်ပြေပြေ လိုက်လျောညီ ထွေမှ ရှိပါလေစဟု စဉ်းစား စူးစမ်းရတော့မှာ ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်တွင် သူ့အတွက် လိုအပ်သည့် ကုထုံးတစ်မျိုးမှာ သူနှင့် ရွယ်တူကလေးများနှင့် များများ ထိတွေ့ ဆော့ကစားစေ၍ ပျော်ရွှင် စေရန်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော ကလေးမျိုးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိဘနှင့် ဆက်ဆံရေး သဟဇာတ မဖြစ်၍လည်း သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာတွင်းမှာပင် သူ ပျော်ရွှင်အောင် နေနေသည်ဟု မှတ်ယူရနိုင်သည်။

ထို သုံး-လေးနှစ်မှ ခြောက်နှစ်အရွယ်တို့သည် လူကြီးမိဘတို့နှင့် လက်ပွန်းတတီး အထိအတွေ့ ရှိနေဖို့လည်း လိုအပ်လှပေသည်။ ဥပမာ- အပွေ့အဖက် သို့မဟုတ် ကုန်းပိုးချိုခြင်း စသည့် အပြုအမူများသည်

ကလေးအတွက် မိဘ၏ ချစ်ခင်ယုယမှုဟု မှတ်ယူ၍ စိတ်ကျေနပ်မှု ရ စေနိုင်သည်။

အကယ်၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူကြီး မိဘများက သူနှင့်လည်း လက်ပွန်းတတီး မနေ၊ လူကြီးအချင်းချင်းလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောပြော ဆိုဆို မရှိလှလျှင် ကလေးအနေဖြင့် သူ့အား ယုယကြင်နာမည့်သူကို သူ့စိတ်ကူးထဲ၌ ဖန်ဆင်း၍ နှစ်သိမ့်မှုကို သူ့ဘာသာသူ ရှာသည့်သဘော ရှိနေပေမည်။

ထိုနည်းတူ မိဘက ကလေး ပြောဆိုသမျှ ပြုလုပ်သမျှ အပြုအမူ များကို လိုက်၍ ဟန့်တား ထိန်းချုပ်နေလျှင်လည်း သူ့အနေဖြင့် သူ့စိတ် ကူးထဲတွင် စိတ်ယုတ် စိတ်ပုပ် ရှိသည့် လူတစ်ဦးဦးကို ဖန်ဆင်း စိတ်ကူး ထား၍ သူ လုပ်သမျှ အဆိုးတို့သည် လည်းကောင်း၊ သူ လုပ်ချင်နေသည့် မကောင်းမှုတို့သည် လည်းကောင်း ထိုစိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှ လူဆိုး၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် လုပ်နေရသည့်ပုံ ပြောဆိုနေတတ်ကြပြန်သည်။ အကယ် ၍ အသက် လေးနှစ်ကျော်သည်အထိ အခြားကလေးများနှင့် မရောတတ် မဆော့တတ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ သူ၏စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာတွင်းမှာသာ နေ နေလျှင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးနှင့် ပြသ ၍ ကလေးအနေဖြင့် ဘယ်အချက်များကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်နေရသည်ကို ရှာဖွေ စူးစမ်းဖို့ လိုနေပါလိမ့်မည်။

အချို့သော မိဘများအနေဖြင့် သူတို့ကလေးသည် သူတို့ ငယ်စဉ်က ကဲ့သို့ပင် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည်ကို သဘောကျ၍ ပုံပြင်များ၊ အထူး သဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်များကို အချိန်အတော်ကြာကြာပေး၍ ပြောပြော နေတတ်ကြသည်။

ထိုကလေးများသည် အခြားရွယ်တူကလေးများထက် ပို၍ ဆန်း ကြယ်သည့် စိတ်ကူးများ ရှိနေနိုင်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသို့ သော ကလေးတို့သည် တကယ့်လူ့ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်တို့ကို လက်တွေ့ ကျကျ မသိနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ကူးထဲမှ အဖြစ်အပျက်များကိုသာ စွဲနေ တော့မည် ဖြစ်ရာ လက်တွေ့ဘဝတွင် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ရန် အလွန် ခက်ခဲနေပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မိဘများအနေဖြင့် အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်များ၊ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်များကို ကလေးတို့အား ပြောပြကြသည် ဆိုသည့်တိုင် လွန်လွန် ကဲကဲ မဖြစ်မိစေဖို့ အရေးကြီးလှသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

အသက် သုံး-လေးနှစ် အရွယ်နှင့် ကြောက်စိတ်

ကလေးငယ်များ၏ တစ်စတစ်စ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည့် သဘာဝကြောင့် အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားကို လိုက်၍ စိုးရိမ်ပူပန်သည့် ကြောက်စိတ် အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှုတို့သည်လည်း ခြားနားလာကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အသက် သုံး-လေး-ငါးနှစ်အရွယ်တို့သည် စူးစမ်းလိုစိတ် ပြင်းပြလာကြသလို စိတ်ကူးအတွေးများကလည်း အကျယ်ချဲ့၍ တွေးတောလာတတ်ကြကြောင်းကို ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအရွယ်များတွင် သူတို့စိတ်ကူးနှင့်သူတို့ တွေး၍ ကြောက်လန့်သွားသည့် ကြောက်စရာကိစ္စများသည် အများအပြားပင် ဖြစ်လာကြရတော့သည်။

ထိုသို့သော ကိစ္စများတွင် ယခင်က သတိမပြုခဲ့မိသော အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရသော 'အမှောင်'ကို ကြောက်တတ်လာကြသလို တစ်ခါတစ်ရံသာ ကြားရတတ်သော ကျယ်လောင်သည့် မီးသတ်ကား၏ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် လူနာတင်ယာဉ်၏ ဥဩဆွဲသံတို့ကိုလည်း ကြောက်လာတတ်သည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် အင်္ဂါ ချို့တဲ့နေသော လူတစ်ဦးဦးကို တွေ့၍ ကြောက်ရွံ့သွားတတ်သလို သေခြင်းသဘောကိုလည်း ကြောက်ရွံ့လာတတ်သည်။

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ခွေးကိုပင် သူ့အား ကိုက်တော့မည်လားဟု ယုတ်စွာ အဆုံး တွေး၍ ကြောက်နေတတ်ပြန်သည်။

ထိုအရွယ်များ၏ ပုံကြီးချဲ့တတ်သော အတွေးစိတ်ကူးများကြောင့် သူတစ်ပါး၏ ခြောက်လှန့်မှုကို အလွယ်တကူ ခံစားကြရပြီး မဖြစ်လာ သေးသည့် ကိစ္စများကိုလည်း တွေးပြီး ကြောက်လန့်နေတတ်ကြပြန်သည်။ သူတို့အရွယ်၏ စူးစမ်းချင်စိတ် လွန်ကဲမှုကြောင့်လည်း အစစအရာရာ ကို သိချင်၍ မေးမြန်း စုံစမ်းနေတတ်ပြီး သိလာသည့်အခါတွင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ရော ခံစားရတော့မည်လားဟု အတွေးနယ်ခဲ့၍ အကြောက် လွန်နေတတ်ပြန်သည်။

ဥပမာ- အမျိုးအဆွေထဲက ဖြစ်စေ၊ အသိထဲက ဖြစ်စေ တစ်ဦး တစ်ယောက် သေဆုံးသည့်အကြောင်းကို လူကြီးများအချင်းချင်း ပြော နေကြသည်ကို နားစွန်နားဖျား သူ ကြားမိလျှင် သူ ငြိမ်ငြိမ် မနေတော့ဘဲ သေတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ စသည့်မေးခွန်းများ သူ မေးပါတော့မည်။

ထို့နောက် သူ့ရော သေနိုင်သလား၊ သူ့အမေ သူ့အဖေရော သေ မလား စသည်ဖြင့် ဆက်တိုက် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်သည့် မေးခွန်းများ မေးပါလေတော့မည်။

ဖြေသည့်သူက သူ့အား ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် 'လူတိုင်း တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲ၊ အထူးသဖြင့် အသက်ကြီးလာ အို လာရင် အစာ မစားနိုင်တော့ဘဲ ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်လို့ သေ နိုင်တယ်၊ သား/သမီးက ငယ်သေးတော့ သေဖို့ ဝေးသေးတယ်လို့ ဆိုရ မယ်' စသည်ဖြင့် နှစ်သိမ့်စကားများ ဆိုသင့်ပေသည်။ သေသွားသည် ဆိုသည်မှာ အိပ်ပျော်သွားသယောင် အချို့လူကြီးများက တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်တမဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူပင် ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ လက် လွတ်စပယ် မပြောသင့်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ကလေးအနေဖြင့် သူ့အတွေး နှင့်သူ အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့် သေခြင်းကို ရောထွေးသွားနိုင်ပြီး ညတွင် မအိပ်ရဲလောက်အောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့သွား တတ်သည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျန်းမာနေသော လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူငယ် မရွေး သေခြင်းကို လက်မခံချင်သည့်စိတ်၊ စိုးရွံ့သည့်စိတ်တော့ ရှိနေတတ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကလေးငယ်ကို ထိုသို့သော စိတ်ခံစားမှုမျိုး မဖြစ်စေသင့်ဘဲ လူကြီးကိုယ်တိုင်ကပါ သေခြင်းတရားကို လူတိုင်း ရင်ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စတစ်ရပ် အနေဖြင့် လက်ခံပြီး ကလေးအား အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနိုင်လျှင် ကလေးကလည်း စိတ်အေးလက်အေးနှင့် လက်ခံနိုင်သွားပါလိမ့်မည်။

ဤနေရာတွင် အချို့မိဘများအနေဖြင့် အသက် သုံးနှစ်နှင့် အထက် အရွယ် ကလေးတို့အား ဆွေမျိုးရင်းချာနှင့် အနေနီးစပ်သည့် မိတ်သဟာတို့၏ အသုဘသို့ ခေါ်သင့် မခေါ်သင့်ကို စဉ်းစားဖို့ ဖြစ်လာလျှင် ကလေးက လိုက်ချင်စိတ် ရှိပါက ခေါ်နိုင်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

သို့ရာတွင် မိဘအနေဖြင့် ကလေးနှင့်အတူ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်၍ သူ မေးမြန်းသည်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုပေးနိုင်မည့်သူတစ်ဦးကို စီစဉ်ပေးထားနိုင်လျှင် ပို၍ ကောင်းပါမည်။

အကယ်၍ ကလေးအနေဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် အလွန် ဖြစ်၍ အိမ်ပြန်ချင်သည် ဆိုလျှင်လည်း အချိန်မရွေး ပြန်ခေါ်သွားနိုင်သည့်သူ ဖြစ်ပါက သာလွန်၍ပင် သင့်တော်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် အမှောင်ကို ကြောက်တတ်လာသော ကလေးငယ်အား မကြောက်စေရန် နှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်လျှင် ကောင်းပေမည်။ စကားနှင့် နှစ်သိမ့်မှုပေးခြင်းထက် အပြုအမူ အပြောအဆိုက ပို၍ အရေးကြီးပေသည်။

ဤနေရာတွင် ကလေးက ကြောက်သည်ဟု ဆိုသည်ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောခြင်း မပြုလုပ်မိစေဖို့ အရေးကြီးပြန်သည်။

ထိုနည်းတူ ကလေးက သူ၏ ကြောက်စိတ်အကြောင်းကို ဖော်ပြလျှင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် နားထောင်ဖို့ လိုသလို ကလေးအား ဇွတ်အတင်း မကြောက်သင့်ကြောင်းကိုလည်း မပြောဖို့ လိုပေသည်။

ကလေးတို့သည် သူတို့ ခံစားရသလို ပြောဆိုတတ်ကြ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ကလေးငယ် ဖြစ်နေပါက နားလည်ပေး၍ သူ ထင်သလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိနိုင်ကြောင်းကို စိတ်ရှည်ရှည် အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပေးဖို့ လိုပါသည်။

ညအိပ်စဉ် အမှောင်ကို ကြောက်သည့် ကလေးငယ်အား မီးမိန့်မိန့် ထွန်းပေးထားခြင်းဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ အခန်းတံခါး မပိတ်ဘဲ အပြင်မှ အလင်းရောင်နှင့် အိမ်သားများ၏ စကားသံ၊ လှုပ်ရှားသံတို့ကို မြင်စေ ကြားစေခြင်းဖြင့် သော်လည်းကောင်း ကလေးငယ်၏ အမှောင် ကြောက်စိတ်ကို လျော့စေနိုင်သည်ဟု ဆိုပါလျှင် ထိုသို့ပင် လုပ်ပေးထား သင့်ပါသည်။

သို့မှသာ သူ့ကြောက်စိတ်များ လျော့ပါးသွားသည့်အချိန်တွင် သူ အမှောင်ကို လက်ခံလာနိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကြောက်စိတ် ကြီးမားပြင်းထန်သည့် ကလေးငယ်တို့သည် များသောအားဖြင့် ထိုအရွယ် မတိုင်မီကာလက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ချောက်ချားစရာကိစ္စတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည့် ကလေးများ ဖြစ်နေဖို့ များကြပေသည်။ အသက် နှစ်နှစ် မပြည့်ခင် အရွယ်ကပင် အိုးနှင့် အပေါ့အလေး သွားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ခြင်းခံခဲ့ရသော ကလေးများ ဖြစ်နေတတ်သည့်အပြင် အစာ မစားချင်၍ လူကြီး၏ အတင်းဇွတ်အဓမ္မ ခြိမ်းခြောက်၍ ကျွေးခြင်းခံခဲ့ရသော ကလေးများလည်း ဖြစ်နေတတ် ပေသည်။

ယခင်က ခြောက်လှန့်ခြင်း ခံခဲ့ရသော ကလေးငယ်သည် စိတ်ကူး အတွေးဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုး ရင့်သန်လာသည်နှင့် ပို၍ ကြောက်စရာအတွေး များ တွေးတော စိတ်ကူးလာတော့၍ ပိုကြောက်တတ်လာသည်မှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်နိုင်ပါပေ။

မိဘက အစိုးရိမ်လွန်၍ ကလေးအား လွတ်လပ်မှု မပေးဘဲ သူတို့၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် အမြဲထားခြင်းခံရသော ကလေးတို့သည်လည်း ရွယ်တူကလေးများနှင့် ကလေးဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဖြတ်သန်း ခဲ့ရ၍ စိတ်အားငယ်ကာ ပို၍ ကြောက်ရွံ့ အားငယ်တတ်ကြောင်းကို တွေ့ကြုံရမှာ ဖြစ်သည်။ ကလေးတိုင်းလိုလိုပင် သူ့အရွယ်နှင့်သူ ကြောက်

ရွံ့စိတ် တစ်မျိုးမျိုးကိုတော့ ခံစားရမှာ ဖြစ်ကြပါသော်လည်း သာမန် ထက် ပို၍ အတွေးလွန်ကာ ကြောက်ရွံ့နေတတ်ကြောင်းကို တွေ့ကြရ ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးတို့အား ကြောက်လန့်စရာ အကောင်၊ တစ္ဆေ သရဲ စသည်တို့အကြောင်း မပြောမိဖို့ လိုသလို သူတို့အရွယ်များ ကြောက် တတ်သည့် အရူးလိုက်သည့်ကိစ္စ၊ ရဲဖမ်းသည့်ကိစ္စ စသည်တို့နှင့်လည်း မခြောက်လှန့်မိစေဖို့ အရေးကြီးပေသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ နှိပ် စက်တတ်သည့် ရုပ်ရှင်များ၊ သွေးထွက်သံယို အခန်းများ ပါသည့် ရုပ်ရှင် ကားများနှင့် စိတ်ချောက်ချားမှု ဖြစ်စေနိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများကို ကလေးများအား မကြည့်စေသင့်သည့်အပြင် ပုံပြင် ဆိုလျှင်လည်း ရက် စက်စွာ နှိပ်စက်တတ်သည့် နတ်သမီးပုံပြင်များကိုပင် ပြောမပြသင့်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဤအရွယ်ကလေးများသည် သူတို့၏ စိတ်ကူးအတွေးနှင့်ပင် သူ တို့ဘာသာ ထင်မြင် တွေးထင်ထားသည့် ကြောက်စရာသဏ္ဍာန်ရုပ်များ က ရှိနေပြီး ဖြစ်တတ်သဖြင့် အပြင်က ပယောဂဖြင့် ပို၍ မဆိုးသွား စေသင့်တော့ဟု ဆိုရပါမည်။

ယခင်က ခြိမ်းခြောက်မှုများဖြင့် ဆုံးမမိခဲ့လျှင် ထိုသို့သော ခြိမ်း ခြောက်မှုများကို ဆက်၍ မလုပ်သင့်တော့ဘဲ သူ့အား အေးအေးဆေး ဆေးနှင့် လမ်းမှန် ရောက်အောင် ချောမော့ ဆုံးမသင့်တော့သည်။

ကလေး လုပ်ချင်ရာ လုပ်စေပြီးမှ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းမှုကို မလုပ် မိစေဖို့လည်း အရေးကြီးပြန်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကလေးငယ်အား ရွယ် တူကလေးများနှင့်အတူ နေ့စဉ် ရောနှော ကစားစေခြင်းက ကောင်း ပေသည်။

ထိုသို့ ကစားစေရာတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသွားလျှင် သူ၏ ကြောက် စိတ်များ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ပါးသွားနိုင်သည်ကို တွေ့ရတတ် ပေသည်။

အရွယ်၏ သဘာဝဖွံ့ဖြိုးမှုတစ်ခုအနေဖြင့် ကြောက်စိတ်သည် ပေါ် ရမည် ဖြစ်သော်လည်း လိုသည်ထက် ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်ရသည့် ကြောက်